

Lagrådsremiss

Europeiskt småmålsförfarande

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 29 maj 2008

Beatrice Ask

Tobias Eriksson
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Europaparlamentet och Europeiska unionens råd antog den 11 juli 2007 förordningen (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande. Genom förordningen införs ett förfarande som syftar till att förenkla och påskynda handläggningen samt sänka kostnaderna i gränsöverskridande tvister om mindre värden. En dom i ett europeiskt småmål ska erkännas och kunna verkställas i alla medlemsstater utan några mellanliggande förfaranden. Förfarandet varken ersätter eller harmoniserar nationella rättegångsförfaranden utan utgör ett alternativ till dessa i gränsöverskridande tvister om mindre värden.

Förordningen ska tillämpas fullt ut från och med den 1 januari 2009.

Förordningen är direkt tillämplig i Sverige men kräver vissa kompletterande bestämmelser i fråga om bl.a. behörig domstol, vilka nationella regler som ska gälla när förordningen saknar reglering och vilka frister som ska gälla för vissa rättsmedel. I lagrådsremissen lämnas förslag på sådana kompletterande bestämmelser.

Lagförslagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2009.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	3
2	Förslag till lag om europeiskt småmålsförfarande.....	4
3	Ärendet och dess beredning.....	6
4	Den europeiska småmålsförordningen.....	6
5	Överväganden och förslag	10
5.1	Allmänt	10
5.2	Behörig domstol.....	11
5.3	Tillämpliga nationella bestämmelser	12
5.4	Ansökan	16
5.5	Domstolens serviceskyldighet.....	18
5.6	Rättsmedel.....	18
5.7	Förnyad prövning av en dom	22
5.8	Verkställighet i Sverige.....	24
5.9	Lagtekniska frågor	26
6	Ikraftträdande m.m.	28
7	Ekonomiska konsekvenser.....	28
8	Författningskommentar.....	29
Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007	33
Bilaga 2	Promemorians lagförslag.....	65
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanser	70

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om europeiskt småmålsförfarande.

2 Förslag till lag om europeiskt småmålsförfarande

Härigenom föreskrivs följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande¹.

Ansökan

2 § En ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ges in till tingsrätt.

Handläggning

3 § Om inte annat följer av bestämmelserna i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande eller av denna lag, ska de bestämmelser som gäller för sådana tvistemål som avses i 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken tillämpas i ett europeiskt småmålsförfarande.

4 § Vid tillämpningen av rättegångsbalken eller denna lag ska en dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande anses vara en tredsdom.

En tredsdom ska delges parterna.

Återvinning och överklagande

5 § En ansökan om återvinning av en tredsdom ska ha kommit in till tingsrätten inom en månad från den dag då parten delgavs tredsdomen.

6 § Ett överklagande av en tingsrätts dom eller ett beslut som är intaget i en sådan dom ska ha kommit in till tingsrätten inom tre veckor från den dag då parten delgavs domen.

Har ena parten överklagat tingsrättens dom får motparten, utöver vad som följer av första stycket, överklaga domen inom en vecka från den dag då överklagandetiden för den förstnämnda parten gick ut.

Ett överklagande som avses i andra stycket förfaller, om det första överklagandet återkallas eller av annat skäl förfaller.

¹ EUT L 199, 31.07.2007, s. 1 (Celex 32007R0861).

Verkställighet

7 § Vid verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har vunnit laga kraft tillämpas, om inte annat följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.

3 Ärendet och dess beredning

Som ett led i genomförandet av den inre marknaden vidtar den Europeiska unionen (EU) åtgärder på området för civilrättsligt samarbete som har gränsöverskridande följder. Dessa åtgärder tar bl.a. sikte på gemenskapslagstiftning för att underlätta talan i domstol och verkställighet av exekutionstitlar i andra medlemsstater.

I slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors år 1999 uppmanades rådet och kommissionen att införa särskilda gemensamma regler för förenklade och snabbare förfaranden i mål om mindre värden. Med avseende på alla exekutionstitlar som rör tvister om mindre värden var strävan att avskaffa de mellanliggande åtgärder som krävs för att ett beslut eller en dom ska kunna erkännas eller verkställas i en annan medlemsstat. I kommissionens och rådets åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område av den 30 november 2000 angavs att förfarandena vid tvister om mindre värden bör göras enklare och snabbare. Den 21 mars 2005 presenterade kommissionen ett förslag till förordning om ett europeiskt småmålsförfarande. Efter drygt två års behandling i parlamentet och rådet antogs förordning nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (den europeiska småmålsförordningen) den 11 juli 2007. Förordningen trädde i kraft den 1 augusti 2007 och ska tillämpas fullt ut från och med den 1 januari 2009. Förordningen är publicerad i Europeiska unionens officiella tidning (EUT L 199, 31.07.2007, s. 1, Celex 32007R0861) och finns i svensk lydelse som *bilaga 1*¹.

Inom Justitiedepartementet har departementspromemorian Europeiskt småmålsförfarande (Ds 2008:12) utarbetats. Där föreslås dels kompletterande bestämmelser i frågor som enligt förordningen ska regleras i nationell lag, dels andra kompletterande bestämmelser som tillåts av förordningen och som bedöms nödvändiga för att säkerställa en ändamålsenlig tillämpning. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. Remissyttrandena finns tillgängliga i Justitiedepartementet (dnr Ju2008/1356/DOM).

4 Den europeiska småmålsförordningen

Syfte och tillämpningsområde

Syftet med det europeiska småmålsförfarandet är att förenkla och påskynda handläggningen av gränsöverskridande tvister om mindre värden samt minska kostnaderna i sådana mål. Förordningen reglerar handläggningen i första instans samt verkställighet av domar i europeiska småmål. Förfarandet ska vara ett alternativ till de förfaranden som redan finns i medlemsstaterna (artikel 1) och kunna användas i mål på privaträttens

¹ Sverige har begärt vissa rättelser i den bilagda svenska språkversionen av förordningen.

område där tvisteföremålets värde – exklusive ränta, omkostnader och utlägg – inte överstiger 2 000 euro vid tidpunkten för ansökan (artikel 2).

Förfarandet gäller endast för gränsöverskridande tvister, dvs. när åtminstone en av parterna har sitt hemvist i en annan medlemsstat än den där domstolen vid vilken talan väckts är belägen (artikel 3). Tillämpningsområdet torde endast omfatta talan om fullgörelse och är i huvudsak detsamma som gäller för Bryssel I-förordningen. Eftersom fullgörelse-talan enligt förordningen kan avse andra fordringar än rena penningfordringar kan det uppkomma behov av att bedöma om en sådan talan motsvarar ett värde om högst 2 000 euro (jfr motsvarande förhållande i svensk rätt enligt 1 kap. 3 d § tredje stycket rättegångsbalken, RB).

Ett antal områden undantas uttryckligen från förordningens tillämpningsområde, bl.a. familjerättsliga förmögenhetsförhållanden och nyttjanderätt till fast egendom (artikel 2.1 och 2.2).

Inledande skriftväxling

Ett europeiskt småmålsförfarande inleds genom att käranden ger in ett ifyllt standardiserat ansökningsformulär till den behöriga domstolen tillsammans med de handlingar som åberopas till styrkande av talan (artikel 4.1). Något hinder mot att senare ge in ytterligare handlingar finns inte (beaktandesats 12).

För det fall en talan inte omfattas av förordningens tillämpningsområde och käranden väljer att inte återkalla sin ansökan, ska domstolen behandla ansökan enligt nationell rätt (artikel 4.3). Detta innebär att domstolen med stöd av allmänna regler får ta ställning till om ansökan ska avvisas, överlämnas till annan domstol eller handläggas i annan form.

Om domstolen bedömer att inlämnade uppgifter är otydliga eller otillräckliga eller om ansökningsformuläret inte är ifyllt på ett korrekt sätt, ska käranden ges tillfälle att komplettera eller återkalla ansökan. Om domstolen bedömer att fordran förefaller uppenbart ogrundad eller att ansökan förefaller obefogad eller om käranden inte följer ett föreläggande att komplettera sin ansökan, ska ansökan avvisas (artikel 4.4).

Begreppen ”uppenbart ogrundad” och ”obefogad” i samband med att en ansökan avvisas bör fastställas enligt nationell lag (jfr 42 kap. 5 § RB och, såvitt avser summarisk process, begreppet ”obefogat yrkande” i 23 § lagen [1990:746] om betalningsföreläggande och handräckning) (beaktandesats 13). Den närmare tolkningen av begreppen på den europeiska småmålsförordningens område får överlämnas till rättstillämpningen. En konsekvens av EG-rättens allmänna rättssäkerhetsprinciper synes i sig vara att domstolen är skyldig att beakta rättegångshinder som kan aktualiseras enligt nationell processrätt, t.ex. att saken redan blivit rättskraftigt prövad av annan domstol.

Utöver avvisning eller dom är det inget som hindrar att förfarandet avslutas genom att domstolen skriver av målet från vidare handläggning, t.ex. då ansökan återkallas.

Om ansökan inte avvisas ska domstolen inom 14 dagar förelägga svaranden att inkomma med svaromål – i första hand på ett standardiserat svarsformulär – inom 30 dagar från delgivning (artiklarna 5.2 och 5.3). Delgivning av handlingar ska i första hand ske per post med mottag-

ningsbevis (artikel 13). Svaromål ska sedan av domstolen vidarebefordras till käranden inom 14 dagar. En svarande kan även inom 30-dagarsfristen ge in ett genkärsmål, vilket då handläggs på samma sätt som en ansökan. Begreppet genkärsmål bör tolkas som i Bryssel I-förordningen, dvs. som en talan som grundar sig på samma avtal eller omständigheter som huvudkärålet (beaktandesats 16). Möjligheten att få ett genkärsmål handlagt enligt förordningen är därmed mindre än vad som gäller i en svensk tvistemålsprocess (jfr 14 kap. 3 § RB). Om det är nödvändigt för att garantera parternas rättigheter får domstolen i undantagsfall förlänga meddelade tidsfrister (artikel 14.2).

Ansökan, svaromål, genkärsmål, svar på genkärsmål och beskrivning av relevanta styrkande handlingar ska lämnas in på ett språk som används vid domstolen (artikel 6.1). Det betyder att de angivna handlingarna i Sverige i regel ska ges in på svenska. Det är parterna och inte domstolen som ska ombesörja översättningen. Om någon annan handling än de som räknas upp i artikel 6.1 inte är avfattad på domstolsspråket får domstolen kräva att den översätts men endast om det förefaller nödvändigt för att dom ska kunna meddelas (artikel 6.2).

Om ett svaromål inte inkommer i rätt tid ska domstolen meddela en dom avseende kärålet eller genkärålet (jfr bestämmelserna om tredskodom i 44 kap. 7 a och 7 b §§ RB) (artikel 7.3).

Bevisupptagning och muntlig förhandling

Om ett svaromål har inkommit men domstolen bedömer att förutsättningar för dom inte föreligger ska domstolen vidta de kompletterande handläggningsåtgärder som behövs. Domstolen kan begära ytterligare uppgifter från parterna, ta upp bevisning eller hålla en muntlig förhandling (artikel 7.1).

Domstolen ska avgöra i vilken omfattning som bevisning behövs enligt bestämmelserna om tillåtande av bevisning (jfr t.ex. 35 kap. 7 § RB) och bestämma på vilket sätt som bevisupptagning ska ske (artikel 9 samt beaktandesats 9). Genomgående ska den enklaste, billigaste och minst betungande metoden användas (artikel 9.3 och beaktandesats 20). I första hand bör därför bevisning i skriftlig form användas, inklusive skriftliga vittnesmål (artikel 9.1). Sakkunnigbevisning och muntlig bevisning får tas upp endast om det är nödvändigt (artikel 9.2).

Medan huvudregeln i svensk rätt är att ett tvistemål ska avgöras efter huvudförhandling och att endast det som muntligen har presenterats vid denna får läggas till grund för rättens avgörande (muntlighets- respektive omedelbarhetsprincipen) råder det omvända förhållandet i det europeiska småmålsförfarandet. Processen är alltså som huvudregel skriftlig. En muntlig förhandling ska hållas endast om domstolen anser att det är nödvändigt eller om en part begär det. Domstolen får avslå en begäran om muntlig förhandling om det med hänsyn till omständigheterna är uppenbart att den inte är nödvändig för en rättvis handläggning av målet (artikel 5, jfr även beaktandesats 9). Även om det hålls en förhandling är det inte nödvändigt att all bevisning tas upp vid denna. Domstolens avgörande kommer i stället att grundas såväl på det som framkommer vid förhandlingen som på det skriftliga materialet. Domstolens ställnings-

taganden i fråga om muntlig förhandling samt omfattningen av och sättet för bevisupptagning, ska alltid göras med beaktande av rätten till en rättvis rättegång och principen om ett kontradiktoriskt förfarande (beaktandesats 9).

Domstolen får använda videokonferens eller annan kommunikationsteknik vid genomförandet av en muntlig förhandling (artikel 8) och vid bevisupptagning (artikel 9.1). Svenska regler om telefon- och videokonferens finns fr.o.m. den 1 november 2008 i 5 kap. 10 och 11 §§ RB (prop. 2004/05:131). Domstolen ska om möjligt verka för förlikning mellan parterna (artikel 12).

Målets avgörande

När nödvändiga åtgärder har vidtagits för att göra målet klart för avgörande ska domstolen meddela dom inom 30 dagar (artikel 7.1). Till skillnad från vad som gäller i en svensk tvistemålsprocess ska domen delges parterna (artikel 7.2).

Den förlorande parten ska bära kostnaderna för förfarandet. Domstolen får dock inte tilldöma den vinnande parten ersättning för sådana kostnader som är onödiga eller orimligt höga i förhållande till yrkandet (artikel 16). I detta ligger att den förlorande parten endast ska bära sådana kostnader som är proportionerliga i förhållande till fordrans värde eller annars är nödvändiga (beaktandesats 29). I beaktandesatserna anges vidare att kostnaderna för förfarandet bör fastställas i enlighet med nationell lag. Detta synes närmast innebära att medlemsstaterna har möjlighet att tillåta ersättning endast för sådana kostnadskategorier som är ersättningsgilla enligt nationell rätt (jfr beaktandesats 29 och bilaga I punkt 7).

Den europeiska småmålsförordningen innehåller inte något krav på att en dom måste kunna överklagas (jfr artikel 17). I stället innehåller förordningen vissa miniminormer som varje medlemsstat måste uppfylla för att en svarande ska kunna få till stånd en förnyad prövning av en dom. Dessa går sammanfattningsvis ut på att svaranden i vissa fall ska ha rätt att ansöka om förnyad prövning av en dom när han eller hon har varit förhindrad att svara på käromålet eller inställa sig till en muntlig förhandling (artikel 18).

Verkställighet

Verkställighetsbestämmelserna i den europeiska småmålsförordningen är utformade på motsvarande sätt som bestämmelserna i förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande och förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar. En dom i ett europeiskt småmål ska erkännas och verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs någon verkställighetsförklaring och utan att det finns någon möjlighet att invända mot erkännandet (artikel 20). Genom förordningen avskaffas alltså de mellanliggande förfaranden som annars är nödvändiga för att en dom ska kunna erkännas och verkställas i andra medlemsstater. Dessa s.k. exekvaturförfaranden regleras i Bryssel I-förordningen. Verkställighet ska kunna ske även om

domen har överklagats. I övrigt ska verkställigheten genomföras enligt verkställighetsmedlemsstatens lagstiftning i den mån detta förfarande inte påverkar bestämmelserna i förordningen (artiklarna 15 och 21.1). För att underlätta verkställighet ska domstolen på begäran av part utfärda ett intyg avseende en dom (artikel 20.2).

På begäran ska verkställighet i vissa fall vägras om domen är oförenlig med en tidigare dom (artikel 22.1). Förordningen innehåller även vissa bestämmelser om vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet när en dom har överklagats eller fortfarande kan överklagas eller när en part har ansökt om förnyad prövning (artikel 23).

5 Överväganden och förslag

5.1 Allmänt

Liksom övriga EG-förordningar får den europeiska småmålsförordningen inte införlivas i svensk rätt. Den ska tillämpas direkt och några bestämmelser får inte införas som rör sådana frågor som regleras i förordningen. Detta hindrar dock inte att det i Sverige införs kompletterande regler av verkställande karaktär. Lagstiftaren har tvärtom skyldighet att se till att det finns regler som gör att förordningen kan tillämpas i praktiken och få effektivt genomslag. För detta ändamål kan det t.ex. behöva införas administrativa eller processuella bestämmelser. Föreskrifter som ska komplettera den europeiska småmålsförordningen måste vara förenliga inte endast med förordningens lydelse utan även med dess syfte, dvs. att förenkla och påskynda lösningen av tvister om mindre värden i gränsöverskridande mål samt att minska kostnaderna i sådana mål (artikel 1). De måste dessutom stämma överens med den allmänna systematiken i bestämmelserna på det aktuella rättsområdet samt med allmänna och grundläggande gemenskapsrättsliga principer.

I den europeiska småmålsförordningen ges medlemsstaterna beslutanderätt i vissa frågor, bl.a. avseende vilken eller vilka domstolar som ska vara behöriga att hantera europeiska småmål och om ansökningar ska kunna ges in på annat sätt än per post eller direkt till domstolen. Därutöver föreskrivs i förordningen att förfarandet ska regleras av processrätten i den medlemsstat där rättegången äger rum, om inte annat följer av förordningen (artikel 19). Detta kräver ett ställningstagande i frågan om vilket processrättsligt regelverk som ska komplettera förordningen i Sverige.

Regeringens förslag: En ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ska ges in till tingsrätt.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker eller har inget att erinra mot förslaget. *Statens va-nämnd* anser – för det fall va-rättsliga anspråk faller inom förordningens tillämpningsområde – att det bör övervägas att låta prövningen av sådana anspråk göras av nämnden. *Hyresnämnden i Stockholm* förordar att europeiska småmål avseende sådana anspråk som annars skulle prövas av hyresnämnd ska prövas där och inte av tingsrätt. *Hovrätten för Övre Norrland* anser att en prövning i annan ordning än som gäller enligt svenska förhållanden kan medföra praktiska och rättsliga komplikationer.

Skälen för regeringens förslag: Av förordningen framgår att en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ska ges in till den domstol som är behörig i en medlemsstat (artikel 4.1). Denna domstol har sedan att handlägga och avgöra målet. Det är upp till medlemsstaterna att bestämma vilka av deras domstolar som är behöriga (jfr artikel 25). I promemorian har föreslagits att tingsrätt ska vara behörig domstol i samtliga europeiska småmål i Sverige.

Det europeiska småmålsförfarandet rör privaträttsliga tvister mellan i huvudsak enskilda fysiska eller juridiska personer. Även om vissa av bestämmelserna avviker från centrala principer i svensk civilprocessrätt (bl.a. muntlighets- respektive omedelbarhetsprincipen) motsvarar de aktuella målen till sin karaktär sådana tvistemål som i Sverige hanteras av allmän domstol, dvs. tingsrätt, hovrätt och Högsta domstolen. Vid bedömningen av vilka domstolar som ska vara behöriga framstår det därför enligt regeringens mening som naturligt att anförtro handläggningen av målen till de allmänna domstolarna.

Statens va-nämnd har anfört att om va-rättsliga anspråk skulle kunna falla inom förordningens tillämpningsområde bör det av rättssäkerhetsskäl och till undvikande av alternativa prövningsvägar övervägas att låta prövningen av sådana anspråk göras av nämnden. Liknande synpunkter har framförts av *Hyresnämnden i Stockholm* beträffande mål som prövas av hyresnämnd.

Det europeiska småmålsförfarandet torde i och för sig kunna omfatta vissa anspråk som enligt svensk rätt ska prövas av annan än tingsrätt, t.ex. hyresnämnd. Som *Statens va-nämnd* har påpekat rör de mål som handläggs där i första hand anspråk som faller utanför förordningens tillämpningsområde. Det kan dock inte uteslutas att det i några fall kan förekomma anspråk i ett europeiskt småmål som enligt svenska bestämmelser ska handläggas av nämnden. Utgångspunkten är att det sätt på vilket privaträttsliga tvister handläggs enligt svensk processordning i regel bör överensstämma med hur motsvarande tvister handläggs i alternativa europeiska förfaranden. Det finns dock skäl som talar för promemorians förslag att samla samtliga europeiska småmål i en förstainstans. Inte minst ur en utländsk kändandes synvinkel får det anses vara en klar fördel att det redan på förhand står klart vilken domstol som är behörig

att handlägga ett europeiskt småmål. Genom att alla sådana mål samlas i en förstainstans kan problem med behörighetsfrågor undvikas. Som bl.a. *Hyresnämnden i Stockholm* har påpekat är vidare vissa moment i den dispositiva tvistemålshandläggningen – som aktualiseras i europeiska småmål – främmande för andra än tingsrätterna. Enligt regeringens uppfattning framstår det mot denna bakgrund som mest ändamålsenligt att samtliga anspråk som framställs inom ramen för det europeiska småmålsförfarandet behandlas av tingsrätt. Regeringen anser följaktligen att en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande alltid ska göras hos en tingsrätt.

Vilken tingsrätt som är behörig att pröva målet i det enskilda fallet får avgöras enligt bestämmelserna om forum i tvistemål. Regler om sådan behörighet i gränsöverskridande fall finns i Bryssel I-förordningen (jfr artikel 3, se även bilaga I punkt 4). I den mån den förordningen ger behörighet för svensk domstol men utan att forum anges där eller följer av allmänna svenska regler, framgår av 2 § lagen (2006:74) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden att Stockholms tingsrätt är behörig domstol.

En bestämmelse som anger att en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ska ges in till tingsrätt bör tas in i lag.

5.3 Tillämpliga nationella bestämmelser

Regeringens förslag: Bestämmelserna för sådana dispositiva tvistemål som avses i 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken ska tillämpas i det europeiska småmålsförfarandet, om annat inte följer av förordningen.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens men har en något annan lagteknisk utformning.

Remissinstanserna: En övervägande majoritet av remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. Ett par instanser framför dock synpunkter på vissa av de bestämmelser i rättegångsbalken som blir tillämpbara genom förslaget. *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* ställer sig tveksam till att rätten, på sätt som följer av 1 kap. 3 d § RB, ska bestå av endast en lagfaren domare och förordar att europeiska småmål ska avgöras av tre lagfarna domare. *Sveriges advokatsamfund (Advokatsamfundet)* ifrågasätter det lämpliga i att särskilda regler i rättegångsbalken för förenklade tvistemål om bl.a. forum och rättegångskostnader blir tillämpliga genom förslaget. Vidare anser Advokatsamfundet, liksom *Svea hovrätt*, *Hovrätten för Övre Norrland* och *Jönköpings tingsrätt*, att det bör utvecklas hur reglerna om rättegångskostnader i förordningen och rättegångsbalken förhåller sig till varandra.

Skälen för regeringens förslag

Tillämplig processlag

Förfarandet regleras huvudsakligen av den europeiska småmålsförordningen. Om inte annat följer av bestämmelserna i förordningen ska förfarandet regleras av nationell processrätt (artikel 19). Sådana bestämmelser kan t.ex. avse rättsens sammansättning, utformning av dom eller beslut samt förfarandet i överrätt.

I vilken utsträckning som nationell processrätt kan tillämpas måste bedömas mot bakgrund av i vilken mån förordningen ger utrymme för kompletterande bestämmelser eller när en fråga ska anses uttömmande reglerad där. Något allmängiltigt svar kan av naturliga skäl inte ges. Utrymmet är därmed också begränsat för uttalanden om hur vissa bestämmelser i nationell rätt förhåller sig till bestämmelserna i förordningen, vilket efterfrågas av bl.a. *Svea hovrätt* och *Jönköpings tingsrätt*. Detta får istället fastställas genom rättspraxis.

Frågan är då vilket nationellt regelverk som bör komplettera den europeiska småmålsförordningen. Eftersom de europeiska småmålen ska handläggas i allmän domstol står valet närmast mellan bestämmelserna i rättegångsbalken och bestämmelserna i lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen). I promemorian har föreslagits att det är rättegångsbalkens bestämmelser som ska komplettera förordningen. Ingen remissinstans har invänt mot detta.

Som konstateras i avsnitt 5.2 är de mål som faller inom förordningens tillämpningsområde till sin karaktär dispositiva tvistemål. Sådana mål handläggs enligt rättegångsbalkens bestämmelser. Som nämns i avsnitt 4 skiljer sig visserligen de europeiska småmålen från tvistemål bl.a. genom att handläggningen som huvudregel är skriftlig och att någon huvudförhandling inte ska förekomma. Även om det europeiska småmålsförfarandet därigenom bär likheter med den ordning som gäller enligt ärendelagen syftar förfarandet till att genom rättegång slita tvister med utgångspunkt i händelser i förfluten tid. Detta utgör sådan rättskipning för vilken rättegångsbalken är utformad. Såsom förordningen är uppbyggd är det vidare praktiskt betydelsefullt att handläggningen kan övergå smidigt från det europeiska småmålsförfarandet till ett nationellt tvistemålsförfarande (se artiklarna 4.3 och 5.7).

Mot den angivna bakgrunden anser regeringen att övervägande skäl talar för att rättegångsbalkens bestämmelser om dispositiva tvistemål bör tillämpas i europeiska småmål, i den utsträckning annat inte följer av förordningen.

Tillämpliga tvistemålsregler

Rättegångsbalkens bestämmelser om dispositiva tvistemål skiljer i vissa avseenden på förenklade och ordinära tvistemål, beroende på om tvisten avser ett större eller mindre värde. I förenklade tvistemål ska tingsrätten alltid bestå av en lagfaren domare (1 kap. 3 d § RB). Vidare finns det i sådana mål vissa begränsningar i möjligheten för vinnande part att få ersättning för sina rättegångskostnader (18 kap. 8 a § RB). Övriga särregler för förenklade tvistemål avser särskilt forum i konsumentmål (10 kap.

8 a § RB), krav på prövningstillstånd i hovrätt (49 kap. 12 § RB) och avtal att inte överklaga en dom (t.ex. 49 kap. 2 § RB). När förordningen ska tillämpas fullt ut kommer dock de två sistnämnda bestämmelserna inte längre att skilja mellan förenklade och ordinära tvistemål (jfr prop. 2004/05:131). Om ett mål handläggs som ett förenklat tvistemål har det även betydelse för tillämpningen av viss annan lagstiftning, t.ex. i fråga om förutsättningarna för att bevilja rättshjälp i 11 § rättshjälpslagen (1996:1619).

Den europeiska småmålsförordningen är tillämplig i mål där värdet av fordran, exklusive ränta, omkostnader och utlägg, inte överstiger 2 000 euro (artikel 2). Enligt 1 kap. 3 d § första stycket RB ska ett tvistemål handläggas enligt bestämmelserna för förenklade mål om värdet av fordran, inkl. upplupen ränta (NJA 1984 s. 290), uppenbart inte överstiger ett halvt prisbasbelopp enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring (20 500 kr för år 2008). Vidare är förordningen tillämplig när svaranden gör kvittningsinvändning eller genställningsvis gör gällande ett motkrav på upp till motsvarande 2 000 euro, medan det för tvistemål enligt rättegångsbalken följer att sådana av svaranden framförda yrkanden i princip ska beaktas vid beräkningen av gränsvärdet.

Även om det står klart att det stora flertalet europeiska småmål kommer att motsvara mål som i Sverige handläggs som förenklade tvistemål finns det alltså vissa skillnader i fråga om gränsdragningen mellan vilka mål som faller inom förordningens tillämpningsområde respektive inom tillämpningsområdet för 1 kap. 3 d § RB. Om frågan lämnas oreglerad kommer vissa europeiska småmål att handläggas enligt 1 kap. 3 d § RB och vissa enligt bestämmelserna för ordinära tvistemål. Detta innebär i sig en olägenhet. Det finns ett betydande värde i att den som använder sig av det europeiska småmålsförfarandet på förhand är klar över vilka rättegångsbestämmelser i den nationella processrätten som kommer att tillämpas av domstolen. Det framstår som särskilt betänkligt om frågan om vilka rättegångsbestämmelser som ska tillämpas delvis skulle kunna avgöras av växlande valutakurser. Det är därför mest ändamålsenligt att samtliga europeiska småmål i Sverige handläggs enligt samma regelverk oberoende av tvisteföremålets värde. Det svenska regelverk som därvid kan komma i fråga måste stå i överensstämmelse med förordningens syfte att förenkla och påskynda förfarandet samt att begränsa kostnaderna. Enligt promemorian talar detta för att de europeiska småmålen ska handläggas enligt samma bestämmelser i rättegångsbalken som gäller för mål enligt 1 kap. 3 d § RB.

Enligt *Advokatsamfundet* skulle promemorians förslag kunna innebära att svensk domstol ges domsrätt i sådana europeiska småmål på konsumenträttens område där en svarande näringsidkare annars skulle behöva sökas vid domstol i en annan medlemsstat. Regeringen konstaterar att den europeiska småmålsförordningen bygger på domsrättsreglerna i Bryssel I-förordningen och att regeln om konsumentforum i 10 kap. 8 a § RB inte kan användas vid bedömningen av om det föreligger svensk domsrätt. En hänvisning till 1 kap. 3 d § RB påverkar därmed inte möjligheten att stämma näringsidkare i andra medlemsstater vid tingsrätt.

Advokatsamfundet har vidare ansett att en hänvisning till 1 kap. 3 d § RB medför en begränsning av parternas möjlighet att erhålla kompensation för rättegångskostnader utöver vad som följer av förordningen.

Enligt Advokatsamfundet är detta inte motiverat med hänsyn till målens gränsöverskridande karaktär och skulle inte heller främja en ändamålsenlig handläggning. Europeiska småmål ska hanteras i ett förenklat förfarande och avse mindre värden. Till skillnad från Advokatsamfundet anser regeringen att det framstår som lämpligt att de rättegångskostnadsregler i rättegångsbalken som gäller för förenklade tvistemål kan användas i europeiska småmål, i den utsträckning som förordningen tillåter detta. Regeringen konstaterar därvid att förordningen innehåller en materiell reglering av rättegångskostnadsfrågan (artikel 16) och att nationella bestämmelser om rättegångskostnader därför måste tillämpas med de begränsningar som följer därav. Den närmare gränsdragningen mellan de olika bestämmelserna måste överlämnas till rättstillämpningen.

Eftersom rättegångskostnadsfrågan sålunda i första hand regleras direkt genom förordningen får valet av tvistemålsregler störst betydelse i fråga om rättens sammansättning. I förordningen anges endast att det i domstolen måste ingå en person som är behörig att tjänstgöra som domare i enlighet med nationell lag (beaktandesats 27). I övrigt har det överlåtit åt medlemsstaterna att bestämma rättens sammansättning. *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* har därvid förordat att rätten ska bestå av tre lagfarna domare vid prövningen av europeiska småmål. Som skäl har framförts bl.a. att tvisteföremålets värde kan uppgå till ett nästan dubbelt så högt belopp som i förenklade tvistemål, att det gränsöverskridande momentet innebär att målen ofta innehåller komplicerade sak- och rättsfrågor samt att de rättssäkerhetsgarantier som annars ges i ett exekvaturförfarande nu måste tillgodoses i det ordinarie småmålsförfarandet. Enligt regeringens uppfattning skiljer sig emellertid inte de europeiska småmålen från vad som gäller i förenklade tvistemål i något avseende av betydelse för frågan om rättens sammansättning. Förenklade tvistemål ska handläggas av en lagfaren domare även vid gränsöverskridande tvister eller när verkställighet kan förväntas ske i en annan medlemsstat. De krav på domförhet som gäller för sådana mål får därför anses väl avvägda även för europeiska småmål. Det förhållandet att tvisteföremålets värde i undantagsfall kan komma att överstiga det gränsvärde som gäller i 1 kap. 3 d § RB föranleder ingen annan bedömning. Genom att prövningen görs av en lagfaren domare ges även tingsrätterna förutsättningar för att upprätthålla de tidsfrister som uppställs i förordningen.

En tillämpning av bestämmelsen i 1 kap. 3 d § RB på samtliga europeiska småmål ligger sammantaget väl i linje med förordningens strävan mot snabbhet, effektivitet och låga kostnader. Regeringen anser därför att rättegångsbalkens bestämmelser för sådana tvistemål som avses i 1 kap. 3 d § RB ska tillämpas på de europeiska småmålen, om annat inte följer av förordningen. En bestämmelse om detta bör tas in i lag.

Regeringens bedömning: En ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande bör endast kunna ges in direkt till domstolen eller genom post.

För ansökan i ett europeiskt småmål bör ansökningsavgift tas ut i enlighet med vad som gäller för en ansökan om stämning i tvistemål.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser delar promemorians bedömning eller lämnar den utan invändning. Ett par remissinstanser, bl.a. *Stockholms tingsrätt*, föreslår en förtydligande bestämmelse i fråga om hur ansökan ska ges in. Tingsrätten anser att det bör tydliggöras att ansökan ska göras skriftligen och vara egenhändigt undertecknad.

Skälen för regeringens bedömning

Hur en ansökan ska ges in till tingsrätten

I Sverige gäller att en ansökan om stämning i tvistemål ska göras skriftligen och vara egenhändigt undertecknad av käranden eller dennes ombud (42 kap. 1 och 2 §§ RB). Kravet på egenhändigt undertecknande hindrar att stämningsansökan ges in elektroniskt, t.ex. per telefax eller e-post. En ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ska ges in till domstolen direkt eller per post eller på annat sätt som godtas av den medlemsstat där förfarandet inleds (artikel 4.1). I det standardiserade formulär för ansökan som utgör bilaga I till förordningen finns uppgift om att det ska undertecknas av parten. Vad gäller frågan om en ansökan ska kunna ges in på andra sätt än direkt till domstolen eller per post skulle det inte minst med hänsyn till målens gränsöverskridande karaktär i många fall innebära en förenkling för den enskilde om telefax eller e-post kunde användas för att ge in en ansökan.

När frågan om formerna för att ge in en stämningsansökan var föremål för övervägande år 1994 ansåg regeringen att det var tveksamt om det gick att avstå från bestämmelser om egenhändigt undertecknande beträffande så viktiga handlingar. Orsaken var risken för att någon försöker åstadkomma en för honom eller henne fördelaktig situation genom att ge in en ansökan om stämning i annans namn och sedan få ett avgörande rörande saken till sin egen fördel. Kravet på egenhändigt undertecknande av stämningsansökningar behölls därför (prop. 1993/94:190 s. 108). Samma bedömning gjordes i promemorian Formkrav och elektronisk kommunikation (Ds 2003:29).

De skäl som har ansetts motivera kravet på egenhändigt undertecknande av en stämningsansökan gör sig även gällande i det europeiska småmålsförfarandet. Det framstår även i övrigt som lämpligt att en ansökan i ett sådant förfarande i så stor utsträckning som möjligt hanteras på samma sätt som en stämningsansökan i ett tvistemål. Samma möjligheter att kommunicera med domstolen bör därför enligt regeringens uppfattning gälla i europeiska småmål och i tvistemål.

Den allmänna samhällsutvecklingen får anses innebära att medborgarna i allt större utsträckning efterfrågar möjligheten att kunna kom-

municera elektroniskt med myndigheterna. Samtidigt måste ett avskaffande av kravet på egenhändigt undertecknande av stämningssökan övervägas noga, bl.a. i fråga om de risker som detta för med sig och i fråga om förutsättningarna för att i stället använda elektroniska signaturer. Sådana överväganden, som alltså bör avse såväl stämningssökan som en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande, är mer omfattande än det finns utrymme för i detta lagstiftningsärende. Det kan även nämnas att det inom EU har inletts ett särskilt arbete om elektronisk kommunikation (e-juridik). En rådsarbetsgrupp har tillsatts för att bl.a. undersöka ett antal tänkbara utvecklingsområden varav möjligheten att processa elektroniskt i gränsöverskridande tvister är ett sådant område.

Sammantaget bör alltså en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande endast kunna ges in på de sätt som uttryckligen föreskrivs i förordningen, vilket motsvarar vad som gäller för en ansökan om stämning enligt rättegångsbalken. Eftersom balkens bestämmelser föreslås gälla i den mån annat inte framgår av förordningen anser regeringen, till skillnad från *Stockholms tingsrätt*, att det inte finns behov av någon förtydligande bestämmelse om vilka formkrav som ska gälla när en ansökan ges in.

Ansökningsavgift

Det är upp till varje medlemsstat att bestämma om ansökningsavgift ska tas ut i europeiska småmål samt hur stor avgiften i så fall ska vara (jfr artikel 28 och bilaga I punkt 6 till förordningen).

Av förordningen (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna framgår att den som anhängiggör ett tvistemål ska betala ansökningsavgift. Ett tvistemål som handläggs enligt det europeiska småmålsförfarandet utgör ett alternativ till en tvistemålstalan enligt nationell rätt. Det framstår därför som rimligt att en kärande som väljer att väcka talan i ett europeiskt småmål ska betala motsvarande ansökningsavgift som gäller för tvistemål enligt rättegångsbalken.

Genom att rättegångsbalkens bestämmelser för dispositiva tvistemål blir tillämpliga i europeiska småmål kommer också bestämmelserna om ansökningsavgift för tvistemål i förordningen om avgifter vid de allmänna domstolarna att bli tillämpliga i europeiska småmål. För att det tydligt ska framgå att ansökningsavgift ska tas ut i dessa mål har regeringen dock för avsikt att på motsvarande sätt som gäller för t.ex. fastighetsmål ange i förordningen om avgifter vid de allmänna domstolarna att med tvistemål även avses europeiska småmål.

Konsekvenserna av att sökanden inte betalar föreskriven ansökningsavgift följer direkt av rättegångsbalken (se 42 kap. 4 § RB). Det saknas därför behov av reglering i den frågan.

5.5 Domstolens serviceskyldighet

Regeringens bedömning: Parternas rätt till praktisk hjälp med att fylla i de standardformulär som ska användas i det europeiska småmålsförfarandet tillgodoses genom den allmänna serviceskyldigheten och rättens skyldighet att företa materiell processledning i tvistemål.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser delar promemorians bedömning eller har inte haft någon invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt förordningen ska medlemsstaterna se till att parterna kan få praktisk hjälp med att fylla i de standardformulär som används i förfarandet (artikel 11). Denna praktiska hjälp bör omfatta teknisk information om var formulären finns tillgängliga och hur de ska fyllas i (beaktandesats 21). Frågan är om dessa skyldigheter föranleder behov av särskilda bestämmelser i svensk rätt.

Enligt 4 § första stycket förvaltningslagen (1986:223) ska myndigheter lämna upplysningar, råd och annan sådan hjälp till enskilda i frågor som rör myndighetens verksamhetsområde. Detta ska ske i den utsträckning som är lämpligt med hänsyn till frågans art, den enskildes behov av hjälp och myndighetens verksamhet. Denna bestämmelse gäller även för domstolar. Inom ramen för en rättegång i tvistemål gäller vidare bestämmelserna om materiell processledning under förberedelsen. Enligt 42 kap. 8 § andra stycket RB ska rätten, allt efter målets beskaffenhet, bl.a. försöka avhjälpa otydligheter och ofullständigheter i parternas framställningar genom frågor och påpekanden.

Den service som parterna har rätt till enligt förordningen kan enligt regeringens bedömning tillhandahållas av domstolarna med stöd av ovan angivna bestämmelser. Något behov av kompletterande bestämmelser för att uppfylla förordningens krav finns därför inte.

5.6 Rättsmedel

Regeringens förslag: Ett överklagande av en dom eller ett i dom intaget beslut ska ges in till tingsrätten inom tre veckor från den dag då klaganden delgavs domen.

Om ena parten har överklagat tingsrättens dom, ska motparten ha rätt att överklaga domen inom en vecka från den dag då tiden för den andra parten att överklaga gick ut (anslutningsöverklagande).

En dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i den europeiska småmålsförordningen ska anses vara en tredskodom.

En tredskodom ska delges parterna och en ansökan om återvinning ska ges in till tingsrätten inom en månad från den dag då parten delgavs tredskodomen.

Promemorians förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens. Förslaget i promemorian innehåller dock inte någon särskild reglering av överklagandefristen för beslut som tas in i dom och som får

överklagas särskilt. Regeringens förslag innebär också en något annan lagteknisk utformning såvitt avser anslutningsöverklagande.

Remissinstanserna: En majoritet av remissinstanserna tillstyrker förslagen eller har ingen invändning mot dem. *Falu tingsrätt* avstyrker att tiden för att överklaga respektive återvinna en dom ska räknas från delgivningstidpunkten. *Hovrätten för Övre Norrland* anser att det bör övervägas att beräkna tiden för anslutningsöverklagande från den dag då motparten får kännedom om överklagandet. *Justitiekanslern* och *Jönköpings tingsrätt* ifrågasätter om inte även rättens beslut bör delges parterna. *Malmö tingsrätt* anser att ett krav på delgivning av tredskodomar kan utläsas ur förordningen och att någon särskild bestämmelse om detta därför inte bör införas. *Sundsvalls tingsrätt* och *Advokatsamfundet* gör vissa lagtekniska påpekanden avseende förslaget om anslutningsöverklagande.

Skälen för regeringens förslag

Överklagande

Frågan om – och i så fall under vilka förutsättningar – en dom i ett europeiskt småmål ska kunna överklagas regleras inte i förordningen (jfr artikel 17.1 och beaktandesats 26).

Bestämmelser om överklagande av en tingsrätts dom i tvistemål finns i 49 och 50 kap. RB. En sådan dom får överklagas till hovrätt. Undantag görs för tredskodomar, vilka inte får överklagas. För sådana domar finns i stället en rätt att ansöka om återvinning.

Som framgår av avsnitt 5.3 föreslår regeringen att rättegångsbalkens bestämmelser ska tillämpas i europeiska småmål om annat inte följer av förordningen. Det framstår som självklart att domar i sådana mål ska kunna överklagas. Rättegångsbalkens bestämmelser om överklagande bör därför i princip vara tillämpliga i europeiska småmål.

En tingsrättsdom får överklagas inom tre veckor från den dag domen meddelades (50 kap. 1 § RB). Eftersom förordningen saknar bestämmelser om överklagande och det därför inte anges från vilken tidpunkt klagotiden ska räknas, skulle rättegångsbalkens överklagandefrister i och för sig kunna tillämpas på domar i europeiska småmål. Med hänsyn till att sådana domar ska delges (artikel 7.2) – till skillnad från vad som gäller för domar i tvistemål – har i promemorian dock föreslagits att klagotiden ska räknas från tidpunkten för delgivningen.

Om parterna tilläts förlita sig på att få del av domen genom delgivning vore det enligt regeringens uppfattning otillfredsställande med en ordning som innebär att tiden för överklagande kan ha löpt ut när delgivning sker. Behovet av en särreglering motiveras även av att de europeiska småmålen per definition alltid är gränsöverskridande, vilket i sig ökar risken för negativa konsekvenser om klagotiden räknas från dagen för domen, bl.a. genom att den av parterna som har sitt hemvist utomlands får del av domen påtagligt senare än den som har sitt hemvist i Sverige. Denne kommer dessutom regelmässigt att behöva få domen översatt med ytterligare tidsutdräkt som följd. Även om motsvarande omständigheter kan föreligga i vissa andra mål anser regeringen att rättssäkerhetsskäl talar för att klagotiden i ett europeiskt småmål räknas från dagen då klaganden fick del av domen.

Falu tingsrätt har motsatt sig förslaget, bl.a. med hänsyn till att det skulle skapa merarbete för domstolarna och att vinnande part under lång tid kan komma att sväva i ovisshet om domen har vunnit laga kraft. Någon ovisshet i frågan om domen har vunnit laga kraft – som inte enkelt kan avhjälpas genom en kontakt med tingsrätten – kan dock enligt regeringens uppfattning knappast komma att uppstå. Eftersom kravet på delgivning följer direkt av förordningen torde inte heller något betydande merarbete för tingsrätterna uppstå endast till följd av att klagofristen beräknas från en annan tidpunkt än dagen för domen. Mot förslaget talar vidare det förhållandet att överklagandefristen genomgående börjar löpa från en senare tidpunkt än i mål enligt rättegångsbalken. Dessutom finns risk för dröjsmål på grund av att en part inte kan nås för delgivning. Risken för att en part försöker hålla sig undan delgivning för att hindra laga kraft får dock bedömas som liten med hänsyn till att domen är verkställbar utan hinder av att den överklagas (artikel 15). Vid en sammantagen bedömning anser regeringen att övervägande skäl talar för att klagotiden för överklagande av en dom i ett europeiskt småmål bör löpa från den dag då klaganden fick del av domen. En bestämmelse om detta bör tas in i lag.

Justitiekanslern och *Jönköpings tingsrätt* har ifrågasatt om inte även beslut bör delges parterna, bl.a. i syfte att skapa enhetliga delgivnings- och överklagandebestämmelser. Regeringens uppfattning är att avvikelser från rättegångsbalkens bestämmelser bör göras endast om det följer av förordningen eller annars starka skäl föreligger. Något krav på delgivning av rättsens beslut uppställs inte i förordningen. Inte heller har slutliga beslut, t.ex. avvisning eller avskrivning till följd av att kändanden återkallat talan, samma rättsverkningar för parterna som en dom. Mot denna bakgrund är regeringen inte beredd att föreslå någon bestämmelse som innebär att även slutliga beslut i europeiska småmål ska delges. För sådana beslut bör alltså rättegångsbalkens bestämmelser gälla. Vad däremot gäller beslut som får överklagas särskilt och som tagits in i domen, t.ex. beslut om rättegångskostnader, framstår det framförallt ur den enskildes perspektiv som rimligt att samma överklagandebestämmelser gäller som för domen.

Anslutningsöverklagande

I 50 kap. 2 § RB anges att om ena parten överklagat tingsrättens dom så har motparten rätt att överklaga domen inom en vecka från den dag då den i 1 § samma kapitel angivna tiden gick ut, dvs. tre veckor från den dag då domen meddelades. Ett anslutningsöverklagande förfaller om det första överklagandet återkallas eller förfaller av annat skäl.

Vid ovanstående bedömning att överklagande av en dom i ett europeiskt småmål ska kunna göras inom tre veckor från dagen då klaganden fick del av domen, krävs även en särskild bestämmelse om anslutningsöverklagande. I konsekvens med regleringen i 50 kap. 2 § RB bör anslutningsöverklagande kunna göras av motparten inom en vecka från den dag tiden för den andra parten att överklaga gick ut. En bestämmelse om anslutningsöverklagande bör tas in i lag.

Som *Hovrätten för Övre Norrland* och *Advokatsamfundet* har påpekat innebär promemorians förslag – att överklagandefristen ska beräknas från dagen för delgivning – att en part inte på förhand kan veta när hans eller hennes frist för att anslutningsöverklaga börjar löpa. Detta kan medföra svårigheter att ge in ett anslutningsöverklagande i rätt tid. I syfte att motverka sådana svårigheter avser regeringen att i förordning föreskriva att motparten genast ska underrättas om att ett överklagande har gjorts.

Återvinning

I artikel 7.3 i den europeiska småmålsförordningen anges att domstolen ska meddela en dom avseende käromålet eller genkäromålet om den inte har mottagit ett svar från den berörda parten inom de tidsfrister som anges för svaromål. Artikelns ordalydelse samt förordningens syfte och systematik ger vid handen att den prövning som domstolen därvid ska företa endast är summarisk och utan krav på bevisning. En sådan dom motsvaras i rättegångsbalken av en tredsdom.

En tredsdom får inte överklagas (49 kap. 1 § tredje stycket RB). I stället finns en rätt att ansöka om återvinning vid den tingsrätt som meddelade tredsdomen inom en månad från dagen för domen (44 kap. 9 § RB). Om så sker ska handläggningen fortsätta där den slutade när tredsdomen meddelades. Handläggningen kan sedermera utmyнна i en dom som kan överklagas av parterna i målet. En andra tredsdom får dock varken återvinnas eller överklagas av den part som domen gått emot.

Förordningen hindrar inte en tillämpning av rättegångsbalkens bestämmelser om förbud mot överklagande och om återvinning av domar som meddelats med stöd av artikel 7.3. En förutsättning för att kunna tillämpa dessa bestämmelser är dock att de överensstämmer med förordningens syfte och systematik. Som konstateras ovan är det förenligt med förordningen att en dom kan överklagas. Eftersom det kan förväntas att ett överklagande av en sådan dom som avses i artikel 7.3 i regel skulle föranleda återförvisning till tingsrätten med hänsyn till instansordningens princip, bör en möjlighet till återvinning i samma instans i praktiken inte innebära någon förlängning av förfarandet inför tingsrätten. En tillämpning av rättegångsbalkens bestämmelser om återvinning när det gäller domar enligt artikel 7.3 får därmed anses förenlig med förordningens syfte. Genom att möjligheten till återvinning även bidrar till att säkerställa den minimistandard för förnyad prövning av domar som anges i artikel 18 (se avsnitt 5.7) stämmer detta även väl överens med förordningens systematik.

Förutsättningarna för att meddela en dom enligt artikel 7.3 följer direkt av den artikeln. Dessa förutsättningar skiljer sig i viss mån från motsvarande förutsättningar för att meddela en tredsdom enligt rättegångsbalken. För att rättegångsbalkens bestämmelser om tredsdom ska kunna tillämpas när det gäller domar enligt artikel 7.3 bör det införas en särskild bestämmelse om att sådana domar ska anses utgöra tredsdomar. Därmed blir bestämmelserna i rättegångsbalken om överklagandeförbud och återvinning tillämpliga.

Artikel 7 innefattar inget uttryckligt krav på att en dom enligt punkt 3 ska delges parterna. Till skillnad från *Malmö tingsrätt* anser regeringen att ett sådant krav inte heller kan utläsas ur förordningen. Enligt regeringens mening väger dock skälen för delgivning av tredsdomar t.o.m. ännu tyngre än för domar enligt artikel 7.2. Mot denna bakgrund anser regeringen att det bör införas en lagbestämmelse om att tredsdomar i europeiska småmål ska delges.

De överväganden som redogörs för ovan i fråga om beräkningen av tiden för överklagande gör sig gällande även beträffande beräkningen av tiden för ansökan om återvinning. Regeringen anser därför att tiden för ansökan om återvinning bör beräknas från den dag då återvinnings sökanden delgavs tredsdomen. En bestämmelse med detta innehåll bör tas in i lag.

Falu tingsrätt har kritiserat förslaget med utgångspunkten att det medför att olika återvinningsfrister kommer att gälla beroende på om en tredsdom meddelas med stöd av artikel 7.3 eller direkt enligt rättegångsbalkens bestämmelser. Regeringen konstaterar att frågan huruvida tredsdomar kan meddelas i europeiska småmål med stöd av rättegångsbalkens bestämmelser måste överlämnas till rättstillämpningen. För det fall det finns ett sådant utrymme gäller dock anförda överväganden om delgivning generellt för tredsdomar. Den kompletterande lagbestämmelse som regeringen föreslår bör därför utformas så att den kan gälla alla tredsdomar som meddelas i ett europeiskt småmål.

5.7 Förnyad prövning av en dom

Regeringens bedömning: Att en svarande i ett europeiskt småmål kommer att ha möjlighet att ansöka om återvinning av en tredsdom och när det gäller en sådan dom ha tillgång till extraordinära rättsmedel, innebär att Sverige uppfyller kraven enligt artikel 18 i den europeiska småmålsförordningen om minimistandarder för förnyad prövning av en dom.

Promemorians bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian görs dock bedömningen att även svarandens möjlighet att överklaga en dom enligt artikel 7.2 bidrar till att Sverige uppfyller kraven i artikel 18.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser delar promemorians bedömning eller har ingen invändning mot den. *Justitiekanslern* påpekar dock att om en förnyad prövning även kan åstadkommas genom överklagande så kommer den ifrågasatta domen inte att upphävas eller undanröjas – vilket förutsätts i artikel 18 – i samband med att hovrätten tar upp frågan till behandling.

Skälen för regeringens bedömning: Det europeiska småmålsförfarandet innehåller en minimistandard som medlemsstaterna ska uppfylla för att möjliggöra förnyad prövning av en dom (artikel 18, jfr även beaktandesats 31). Denna minimistandard innefattar vissa rättssäkerhetsgarantier och bör förstås mot bakgrund av att förfarandet i övrigt inte uppställer något krav på att en dom ska kunna överklagas. Rätten att an-

söka om förnyad prövning finns i två grundläggande situationer. Den första, som återfinns i artikel 18.1 a, avser fallet att en ansökan delgetts svaranden med en i och för sig tillåten metod som innebär att ett motagningsbevis inte undertecknats av honom eller henne personligen och att svaranden i praktiken kan ha varit ovetande om delgivningen och därmed förhindrad att svara på ansökan.

Enligt sin ordalydelse omfattar artikel 18.1 a även det fallet att svaranden faktiskt svarat på ansökan men till följd av delgivningsmetoden i praktiken haft oskäligt kort tid för att utforma svaromålet på ett fullgott sätt. Denna situation får dock antas sakna praktisk betydelse eftersom förfarandet i så fall inte är avslutat och svaranden alltså kan begära anstånd med att inkomma med svaromål. Enligt sin ordalydelse omfattar punkten vidare situationen att en svarande har delgetts kallelse till muntlig förhandling på ovanstående sätt men i praktiken inte fått del av denna i rimlig tid. Eftersom svaranden redan ska ha ingett ett skriftligt svaromål innan frågan om muntlig förhandling kan bli aktuell (artikel 7) kan dock inte heller denna situation förväntas få praktisk betydelse. Det kan slutligen anmärkas att om delgivning av ansökan har ägt rum på sätt som anges i artikel 18.1 a synes det inte möjligt att hävda att delgivningen som sådan inte skulle ha skett i tillräckligt god tid. Begreppet ”delgivningen” i artikel 18.1 a (ii) får mot den bakgrunden anses betyda att svaranden faktiskt fått del av ansökan.

Den andra situationen, som återfinns i artikel 18.1 b, avser det fallet att svaranden varit förhindrad att bestrida käromålet på grund av force majeure eller extraordinära omständigheter.

Svaranden måste ansöka om en förnyad prövning utan dröjsmål (artikel 18.1 andra stycket). Om denna ansökan avslås ska domen fortsätta att gälla (artikel 18.2). Om ansökan om förnyad prövning däremot bifalls ska domen upphävas (artikel 18.3). Innebörden av det senare begreppet får anses motsvara att domen undanröjs. Ett sådant beslut följs av den egentliga förnyade prövningen.

Kravet på förnyad prövning får alltså betydelse när tingsrätten har meddelat en tredskodom. Till skillnad från promemorian bedömer regeringen att det inte bör kunna inträffa att en dom meddelas enligt artikel 7.2 i de situationer som anges i artikeln. Därmed kommer inte heller en förnyad prövning att kunna åstadkommas genom överklagande. Frågan är i stället om de möjligheter som finns i svensk rätt för att åstadkomma en förnyad prövning av en tredskodom – genom återvinning eller extraordinära rättsmedel – uppfyller förordningens krav. Att artikel 18 utgör just en minimistandard innebär självfallet att svenska bestämmelser kan vara mer generöst utformade än vad som följer av artikeln. Svarandens behov av rättssäkerhet måste samtidigt vägas mot kravet på ett snabbt och effektivt förfarande.

För att en tredskodom ska få återvinnas krävs överhuvudtaget inte att den mot vilken domen meddelats har en godtagbar ursäkt för den underlåtenhet som ligger honom eller henne till last (44 kap. 9 § RB). I detta avseende kommer alltså frågan om när och hur delgivning av ansökan har skett i ett europeiskt småmål att sakna betydelse. En bestämmelse av detta slag kan inte anses stå i strid med förordningens syfte (jfr avsnitt 4).

Enligt vad regeringen föreslår ska en ansökan om återvinning av en tredskodom vidare ges in till domstolen inom en månad från den dag då

återvinningsökanden fick del av domen (avsnitt 5.6). Detta ska jämföras med kravet i artikel 18.1 andra stycket att ansökan om en förnyad prövning ska göras utan dröjsmål. Det anges visserligen inte uttryckligen i förordningen vid vilken tidpunkt som denna skyldighet inträder men av sammanhanget får det anses framgå att ansökan ska göras omgående när svaranden får kännedom om domen, alternativt när hindret för honom eller henne att svara enligt punkt 1 b har undanröjts. Regeringen konstaterar att den tidsfrist som föreslås för ansökan om återvinning av tredskodom är utformad på så sätt att den kan förväntas omhänderta den absoluta merparten av de fall som ryms inom tillämpningsområdet för artikel 18. Tidsfristen kan samtidigt inte anses längre än att den överensstämmer med förordningens krav på ett snabbt och effektivt förfarande.

Undantagsvis kan det finnas situationer i vilka svaranden är förhindrad att i rätt tid ansöka om förnyad prövning i form av återvinning. I sådana situationer kan han eller hon använda de extraordinära rättsmedlen, främst återställande av försutten tid enligt 58 kap. RB. Inom ramen för dessa rättsmedel kan alla de fall behandlas som tas upp i artikel 18. Det bör noteras att artikel 18 inte kan anses innebära något krav på att prövningen av ansökan ska göras i en viss instans.

Regeringen konstaterar sammanfattningsvis att rättegångsbalkens regler väl motsvarar den minimistandard om rätt till förnyad prövning av en dom som artikel 18 innebär. De krav på nationell rätt som uppställs i artikeln föranleder sålunda inget behov av ny reglering i Sverige.

5.8 Verkställighet i Sverige

Regeringens förslag: Domar i europeiska småmål ska i Sverige verkställas av Kronofogdemyndigheten enligt utskökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av domar som har vunnit laga kraft, om annat inte följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i den europeiska småmålsförordningen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Kronofogdemyndigheten* och *Föreningen Sveriges Kronofogdar* efterlyser ytterligare klargöranden av förhållandet mellan verkställighetsbestämmelserna i utskökningsbalken (UB) och den europeiska småmålsförordningen.

Skälen för regeringens förslag: Enligt den europeiska småmålsförordningen ska verkställighetsförfarandet regleras av lagstiftningen i den medlemsstat där verkställighet söks, om annat inte följer av förordningen. Verkställighet ska ske enligt samma villkor som för en dom som meddelats i verkställighetsmedlemsstaten (artikel 21.1).

Vid verkställighet i Sverige ska således i huvudsak svenska verkställighetsregler tillämpas. Av förordningen följer att domen ska vara verkställbar utan hinder av att den överklagas (artikel 15). Dessutom finns bestämmelser om hinder mot verkställighet (artikel 22) och om vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet (artikel 23).

Av artikel 22.1 följer att verkställighet under vissa förutsättningar ska vägras av den behöriga domstolen. I Sverige är det Kronofogdemyndigheten som handlägger ärenden om verkställighet och fattar beslut om att verkställighet inte ska ske. Det torde inte finnas något hinder mot att så sker även när det gäller domar i europeiska småmål. Bestämmelsen i artikeln syftar till att uppnå en gemensam reglering av under vilka förutsättningar som verkställighet ska vägras. Den torde knappast innebära att Sverige skulle vara tvunget att införa en ordning som innebär att en domstol ska fatta beslut i dessa frågor. I stället får det betraktas som ett förbiseende att inte också behöriga myndigheter nämns som möjliga beslutsorgan (jfr prop. 2005/06:48 s. 28 f.).

Vid verkställighet i Sverige av en svensk dom tillämpas utsökningsbalken. Dess bestämmelser om verkställighet av en dom som har vunnit laga kraft bör enligt regeringens uppfattning tillämpas även vid verkställighet av domar i europeiska småmål, om inte annat följer av förordningen. Motsvarande lösning har valts beträffande verkställighet enligt Bryssel I-förordningen, Luganokonventionen och förordningen om den europeiska exekutionstiteln. En bestämmelse om detta bör tas in i lag.

Kronofogdemyndigheten och *Föreningen Sveriges Kronofogdar* har efterlyst förtydliganden rörande tillämpningen av utsökningsbalkens regler i förhållande till artiklarna 21 och 23 i förordningen. Som exempel har dessa remissinstanser anfört att det, på samma sätt som i prop. 2005/06:48 angående förordningen (EG) nr 805/2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar, bör klargöras att med säkerhetsåtgärd enligt artikel 23 i förordningen avses utsökningsbalkens regler om utmätning och inte 16 kap. UB om annan verkställighet. Förordningen om den europeiska exekutionstiteln behandlar verkställighet av domar avseende obestridd betalningsskyldighet för bestämda penningbelopp medan domar i europeiska småmål kan avse olika former av fullgörelse. De överväganden som gjorts i samband med det lagstiftningsärendet kan därmed inte överföras direkt på det europeiska småmålsförfarandet. Som anförs i avsnitt 5.3 får den närmare gränsdragningen mellan utsökningsbalken och bestämmelserna i förordningen överlämnas till rättstillämpningen.

Enligt den europeiska småmålsförordningen ska domstolen på begäran utfärda ett intyg avseende en dom i ett europeiskt småmål (artikel 20.2). Detta intyg ska sedan ges in av den part som ansöker om verkställighet av en sådan dom (artikel 21.2). Intyget måste då vara översatt till ett officiellt språk i den medlemsstat där verkställighet söks. Varje medlemsstat får ange om även ett eller flera andra språk kan godtas (artikel 21.2 b). Med beaktande av de rådande språkkunskaperna i landet bör endast intyg som är utfärdade på eller översatta till svenska eller engelska godtas vid verkställighet i Sverige. Samma ställningstagande har bl.a. gjorts i anslutning till förordningen om den europeiska exekutionstiteln, delgivningsförordningen och bevisupptagningsförordningen. Regeringen avser att ta in en bestämmelse om detta i förordning.

Av den europeiska småmålsförordningen framgår vidare att ett intyg ska översättas av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna (artikel 21.2 b). I Sverige får översättare av främmande språk auktoriseras av Kammarkollegiet med stöd av förordningen (1985:613) om auktorisation av tolkar och översättare. Av 2 §

den förordningen framgår att en sådan auktoriserad översättare kallas för auktoriserad translator. Regeringen avser att i förordning införa en bestämmelse om att en auktoriserad translator är behörig att göra översättningar av sådana intyg som domstolen utfärdar enligt artikel 20.2.

5.9 Lagtekniska frågor

Regeringens förslag: De kompletterande bestämmelserna till den europeiska småmålsförordningen tas in i en ny lag.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens. I promemorian föreslås att bestämmelser ska införas i lagen (1977:595) om erkännande och verkställighet av nordiska domar på privaträttens område samt i lagen (1983:368) om erkännande och verkställighet av österrikiska domar på privaträttens område till förtydligande av att dessa lagar inte ska tillämpas om annat följer av den europeiska småmålsförordningen.

Remissinstanserna: Samtliga remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Kronofogdemyndigheten* och *Föreningen Sveriges Kronofogdar* föreslår att sambandet med annan internationell verkställighetslagstiftning klargörs genom en upplysningsbestämmelse i lagen (2006:74) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av vissa avgöranden.

Skälen för regeringens förslag: En konsekvens av den europeiska småmålsförordningen och ovan föreslagna kompletterande bestämmelser är att det i Sverige delvis kommer att gälla olika regelverk för mål om mindre värden, beroende på om dessa handläggs enligt förordningens eller rättegångsbalkens bestämmelser. Sådana parallella regelverk bör om möjligt undvikas. Mot denna bakgrund skulle det kunna hävdas att de svenska bestämmelserna för förenklade tvistemål borde anpassas till förordningens bestämmelser. Därmed skulle ett enda regelverk gälla för samtliga tvistemål om mindre värden, oavsett om någon av parterna har hemvist utanför Sverige. Det europeiska småmålsförfarandet är dock särskilt anpassat till att parterna finns i olika medlemsstater, vilket bl.a. föranlett huvudregeln att målen ska handläggas skriftligen. Förordningens rättegångsbestämmelser ska också ses mot bakgrund av att många tvistefrågor undantagits från dess tillämpningsområde. Det framstår mot denna bakgrund som mindre ändamålsenligt att anpassa rättegångsbalkens generella regelsystem för förenklade tvistemål till det europeiska småmålsförfarandet. Under alla förhållanden skulle en sådan reform behöva föregås av mer omfattande överväganden än det finns utrymme för i detta lagstiftningsärende.

Den fråga som därefter uppkommer är om de kompletterande lagbestämmelser som föreslås bör infogas i redan gällande lagar eller om de bör samlas i en särskild lag. I samband med tillkomsten av tidigare gemenskapsrättsakter och internationella instrument på det privaträttsliga området infördes kompletterande bestämmelser i lagen (2002:460) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden. Dessa bestäm-

meler sammanfördes senare med vissa kompletterande lagregler till EG-förordningen om den europeiska exekutionstiteln i lagen (2006:74) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av vissa avgöranden. Ett alternativ skulle kunna vara att även införa de nu föreslagna lagbestämmelserna i 2006 års lag. En fördel med en sådan lösning skulle vara att de lagbestämmelser som kompletterar gemenskapsrättsakter och internationella instrument på civilrättens område samlas i en lag. Eftersom de tidigare författningarna företrädesvis avser frågor om domstols behörighet eller erkännande och verkställighet framstår dock en sådan lösning som mindre lämplig.

De alternativ som då återstår är att samla de nya lagbestämmelserna i en särskild författning eller infoga dem i rättegångsbalken. Med hänsyn till bestämmelsernas karaktär av särreglering skulle den senare lösningen tynga rättegångsbalken utan att några stora vinster görs. Om bestämmelserna samlas i en särskild författning underlättas möjligheten att överblicka det europeiska småmålsförfarandet. En sådan lag kan fungera som en "brygga" mellan förordningens och rättegångsbalkens bestämmelser. Enligt regeringens uppfattning är den mest ändamålsenliga lösningen därför att samla de kompletterande lagbestämmelserna i en ny lag.

I promemorian har föreslagits att bestämmelser ska införas i lagen om erkännande och verkställighet av nordiska domar på privaträttens område samt i lagen om erkännande och verkställighet av österrikiska domar på privaträttens område, vilka klargör att dessa lagar inte ska tillämpas om annat följer av den europeiska småmålsförordningen. Regeringen konstaterar att nämnda lagar inte är tillämpliga om annat följer av någon gemenskapsrättsakt som omfattas av 2006 års lag, dvs. framförallt Bryssel I-förordningen. Eftersom tillämpningsområdet för den europeiska småmålsförordningen inte till någon del faller utanför tillämpningsområdet för Bryssel I-förordningen kan det aldrig bli fråga om att tillämpa verkställighetsbestämmelserna i någon av de förstnämnda lagarna i ett europeiskt småmål. Till skillnad från promemorian anser regeringen därför att någon bestämmelse som föreslås i promemorian inte bör införas i angivna lagar. *Kronofogdemyndigheten* och *Föreningen Sveriges Kronofogdar* har vidare förordat att det bör införas en bestämmelse i 2006 års lag som upplyser om att det finns bestämmelser om verkställighet i nu föreslagna lag. En sådan bestämmelse skulle enligt regeringen dock kunna uppfattas som ett ställningstagande i frågan om vilken EG-förordning som ska tillämpas vid verkställigheten av en dom i ett europeiskt småmål. Detta är en fråga som inte kan regleras i nationell rätt. Regeringen anser därför att någon sådan bestämmelse som remissinstanserna föreslår inte bör tas in i 2006 års lag.

6 Ikraftträdande m.m.

Regeringens förslag och bedömning: Lagförslagen ska träda i kraft den 1 januari 2009.

Det behövs inga övergångsbestämmelser.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna lämnar förslaget utan invändning.

Skälen för regeringens förslag: Den europeiska småmålsförordningen trädde i kraft den 1 augusti 2007 och ska tillämpas från och med den 1 januari 2009 (med undantag för artikel 25 som ska tillämpas från och med den 1 januari 2008). Nu aktuella lagförslag, som avser att komplettera förordningens bestämmelser, bör träda i kraft samtidigt som förordningen ska tillämpas fullt ut, dvs. den 1 januari 2009.

Med hänsyn till att det genom EG-förordningen och de föreslagna kompletterande bestämmelserna införs ett helt nytt förfarande saknas behov av övergångsbestämmelser.

7 Ekonomiska konsekvenser

Regeringens bedömning: EG-förordningen och de föreslagna författningsbestämmelserna kommer att medföra vissa mindre kostnadsökningar. Dessa rymms inom befintliga anslagsramar.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: En majoritet av remissinstanserna har ingen invändning mot bedömningen. *Advokatsamfundet* och *Svenskt Näringsliv* ifrågasätter dock bedömningen att konsekvenserna av det europeiska småmålsförfarandet kan hanteras inom de allmänna domstolarnas befintliga anslagsramar utan att övriga mål drabbas. Enligt *Föreningen Sveriges Kronofogdar* kan det antas att Kronofogdemyndighetens resursbehov kommer att öka. *Kronofogdemyndigheten* anför att i den mån det europeiska småmålsförfarandet kommer att ta ökade resurser i anspråk bör myndigheten tillföras ytterligare anslag.

Skälen för regeringens bedömning: Genom det europeiska småmålsförfarandet införs en alternativ möjlighet att väcka talan vid svenska domstolar i gränsöverskridande tvister om mindre värden. De enskilda personer och företag i andra medlemsstater som kommer att kunna använda förfarandet har redan möjlighet att föra talan i Sverige enligt rättegångsbalkens bestämmelser. Det kan dock antas att möjligheten att föra talan enligt ett gemenskapsrättsligt förfarande på sikt kommer att innebära en viss ökad måltillströmning till de allmänna domstolarna. Detta gäller även om antalet exekvaturmål i Svea hovrätt samtidigt kan förväntas minska.

I den europeiska småmålsförordningen uppställs tidsfrister inom vilka domstolarna ska vidta handläggningsåtgärder och meddela dom. Dessa tidsfrister torde kunna få konsekvenser för tingsrätternas sätt att organi-

sera sitt arbete och kan därmed i viss begränsad utsträckning komma att påverka det övriga arbete som utförs i dessa domstolar. *Advokatsamfundet* och *Svenskt Näringsliv* har pekat på risken för att detta medför förlängda handläggningstider för andra dispositiva tvistemål. Svenskt Näringsliv har vidare ansett att resursfrågan även kan påverkas negativt av parternas rätt till praktisk hjälp med att fylla i de standardformulär som ska användas i ett europeiskt småmål.

Regeringen vill i detta sammanhang understryka att europeiska småmål kommer att handläggas enligt ett förenklat och i huvudsak skriftligt förfarande. Parterna ges ökade möjligheter att strukturera sin talan genom de standardiserade formulär som kommer att vara tillgängliga bl.a. via Internet. Målen kommer att prövas av en lagfaren domare. Regeringen bedömer därför att handläggningen som sådan av europeiska småmål inte kommer att medföra någon ökad arbetsbelastning för tingsrätterna. Det förenklade förfarandet ger också tingsrätterna möjlighet att disponera sina resurser så att handläggningen av övriga mål inte påverkas nämnvärt. I hovrätterna och Högsta domstolen kommer företrädesvis samma bestämmelser som gäller för handläggningen av dispositiva tvistemål enligt rättegångsbalken att gälla. Mot denna bakgrund bedömer regeringen att det europeiska småmålsförfarandet inte kommer att innebära några särskilda konsekvenser för de allmänna domstolarna, utöver vad som kan följa av en ökad måltillströmning.

De resurser som kommer att krävas för att möta den något ökade måltillströmningen till domstolarna ryms enligt regeringens bedömning inom befintliga anslagsramar.

Vad gäller verkställighet av domar i europeiska småmål har *Kronofogdemyndigheten* bl.a. anfört att myndighetens arbete kan förväntas bli mer resurskrävande eftersom dessa domar kan avse fullgörelse av annat än penningfordringar. Regeringen konstaterar att Bryssel I-förordningen redan innebär en möjlighet till verkställighet i Sverige av domar som i framtiden kommer att motsvaras av domar i europeiska småmål i andra medlemsstater. Mot denna bakgrund bedömer regeringen att Kronofogdemyndighetens arbetsbörda över tid endast kommer att påverkas marginellt av det europeiska småmålsförfarandet. De eventuella merkostnader som kan uppstå i ett inledande skede bör vara möjliga att bära inom verksamhetens befintliga anslagsramar.

8 Författningskommentar

Förslaget till lag om europeiskt småmålsförfarande

Tillämpningsområde

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande.

Paragrafen anger lagens tillämpningsområde. Överväganden finns i avsnitt 5.1.

En EG-förordning är direkt tillämplig i varje medlemsstat och har företräde framför nationell rätt. I denna lag införs vissa bestämmelser som är avsedda att komplettera förordningen.

Ansökan

2 § En ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ges in till tingsrätt.

Paragrafen innehåller bestämmelser om behörig domstol. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

Enligt paragrafen är tingsrätt behörig domstol enligt den europeiska småmålsförordningen. Närmare bestämmelser om vilken tingsrätt som är behörig i det enskilda fallet finns i Bryssel I-förordningen, 10 kap. RB och annan lagstiftning som reglerar frågan om val av tingsrätt. Bestämmelsen innebär att en ansökan ska ges in till tingsrätt även om det i annan författning anges att en viss tvist som faller inom förordningens tillämpningsområde, ska handläggas vid annan domstol eller myndighet.

Vad en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ska innehålla regleras i artikel 4. Med hänsyn till innehållet i den artikeln har paragrafen fått en utformning som i sin ordalydelse avviker från utformningen av 42 kap. 1 § rättegångsbalken. En ansökan kan endast ges in till tingsrätten direkt eller per post (se närmare avsnitt 5.4).

Handläggning

3 § Om inte annat följer av bestämmelserna i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande eller av denna lag, ska de bestämmelser som gäller för sådana tvistemål som avses i 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken tillämpas i ett europeiskt småmålsförfarande.

Paragrafen reglerar vilka nationella processrättsliga bestämmelser som ska tillämpas i europeiska småmål. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

I paragrafen anges att det är rättegångsbalkens bestämmelser som gäller för tvistemål som avses i 1 kap. 3 d § RB (s.k. förenklade tvistemål) som ska tillämpas i den utsträckning som annat inte följer av förordningen eller denna lag. Det innebär bl.a. att tingsrätten kommer att ha samma sammansättning i europeiska småmål oberoende av tvisteföremålets värde. Bestämmelser i svensk rätt som anknyter till 1 kap. 3 d § RB kommer i tillämpliga delar att gälla även i dessa mål.

4 § Vid tillämpningen av rättegångsbalken eller denna lag ska en dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande anses vara en tredsokod.

En tredsokod ska delges parterna.

Paragrafen innehåller kompletterande bestämmelser om vissa domar i europeiska småmål. Övervägandena finns i avsnitt 5.6.

Av första stycket framgår att en dom som har meddelats enligt artikel 7.3 i förordningen ska anses utgöra en tredsokod. Därmed blir rätte-

gångsbalkens bestämmelser om tredskodom tillämpliga på sådana domar i den utsträckning som annat inte följer av förordningen eller denna lag. Det innebär bl.a. att det inte kommer att vara möjligt att överklaga domar som meddelas med stöd av artikel 7.3 (49 kap. 1 § tredje stycket RB). Dessa får i stället angripas genom återvinning, se närmare kommentaren till 5 §.

Till skillnad från vad som gäller enligt rättegångsbalken föreskrivs i *andra stycket* att tredskodomar som meddelas i europeiska småmål ska delges parterna. Bestämmelsen omfattar samtliga domar som är tredskodomar eller som anses vara tredskodomar inom ramen för ett europeiskt småmål. Hur delgivningen ska gå till regleras i artikel 13 i förordningen.

Återvinning och överklagande

5 § En ansökan om återvinning av en tredskodom ska ha kommit in till tingsrätten inom en månad från den dag då parten delgavs tredskodomen.

Paragrafen behandlar tidsfristen för återvinning av en tredskodom. Övervägandena finns i avsnitt 5.6.

Av 44 kap. 9 § RB följer att en tredskodom får återvinnas inom en månad från den dag då domen meddelades. I paragrafen anges att en tredskodom som har meddelats i ett europeiskt småmål i stället får återvinnas inom en månad från den dag då parten delgavs tredskodomen. Att en tredskodom ska delges följer av 4 §.

I övrigt gäller rättegångsbalkens bestämmelser, se närmare kommentaren till 3 §.

6 § Ett överklagande av en tingsrätts dom eller ett beslut som är intaget i en sådan dom ska ha kommit in till tingsrätten inom tre veckor från den dag då parten delgavs domen.

Har ena parten överklagat tingsrättens dom får motparten, utöver vad som följer av första stycket, överklaga domen inom en vecka från den dag då överklagandetiden för den förstnämnda parten gick ut.

Ett överklagande som avses i andra stycket förfaller, om det första överklagandet återkallas eller av annat skäl förfaller.

Paragrafen behandlar tidsfristen för överklagande av tingsrätts dom enligt förordningen samt för beslut som intagits i en sådan dom och som får överklagas särskilt. Övervägandena finns i avsnitt 5.6.

I paragrafens *första stycke* anges, med avvikelse från rättegångsbalkens bestämmelser, att utgångspunkten för beräkningen av överklagandefristen är den dag då parten delgavs domen. Att en dom ska delges följer av artikel 7.2 i förordningen.

I *andra stycket* anges att tiden för anslutningsöverklagande går ut en vecka efter den tidpunkt då tiden för den andra parten att överklaga gick ut. Genom att överklagandefristen ska löpa från dagen för delgivning kommer det att förekomma att parterna kan överklaga domen under något olika tidsperioder. Eftersom det är möjligt att fristen för den ena parten kan ha löpt ut innan den andra parten överklagar domen kommer tiden för anslutningsöverklagande i några fall att vara tidsmässigt fristående i förhållande till den egna ordinarie klagofristen. Anslutningsöver-

klagande kan endast göras i förhållande till ett överklagande som den andra parten har gjort under sin ordinarie klagofrist. Bestämmelsen i andra stycket inskränker inte en parts klagofrist enligt första stycket.

Av *tredje stycket* följer att ett anslutningsöverklagande enligt andra stycket förfaller under vissa förutsättningar (jfr 50 kap. 2 § andra meningen RB). Genom att bestämmelsen endast gäller sådana överklaganden som avses i andra stycket följer att ett överklagande som avses i första stycket aldrig kan förfalla som en följd av att motpartens överklagande förfaller, t.ex. genom återkallelse.

Verkställighet

7 § Vid verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska utskökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har vunnit laga kraft tillämpas, om inte annat följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande.

Paragrafen innehåller bestämmelser om verkställighet. Övervägandena finns i avsnitt 5.8.

I paragrafen föreskrivs att verkställighet i Sverige av en dom i ett europeiskt småmål som har meddelats i en annan medlemsstat ska ske enligt utskökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av svenska lagakraftvunna domar, om inte annat följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i förordningen.

I artikel 15 anges bl.a. att domen ska vara verkställbar utan hinder av eventuella överklaganden och att det inte ska vara nödvändigt att ställa säkerhet. I artikel 21 anges bl.a. vilka handlingar som ska lämnas in av en part som ansöker om verkställighet. Frågan om hinder mot verkställighet regleras i artikel 22 medan möjligheten till vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet behandlas i artikel 23.

Vad gäller förfarandet i utskökningsmål hänvisas till utskökningsbalkens bestämmelser.

Beträffande verkställighet i Sverige av en dom som har meddelats av tingsrätt i ett europeiskt småmål är utskökningsbalkens bestämmelser direkt tillämpliga (3 kap. 1 § 1 UB), om annat inte följer av förordningen.

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007

Bilaga 1

ur Europeiska Unionens officiella tidning (EUT) L 199, 31.07.2007, s. 1

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD
HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska

gemenskapen, särskilt artikel 61 c och artikel 67,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 251 i fördraget²,
och

av följande skäl:

(1) Gemenskapen har satt upp som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs. För att gradvis upprätta ett sådant område är gemenskapens uppgift bland annat att vidta de åtgärder på området för civilrättsligt samarbete som har gränsöverskridande följder och som behövs för att den inre marknaden skall fungera väl.

(2) Enligt artikel 65 c i fördraget skall dessa åtgärder omfatta sådana som syftar till att undanröja sådant som hindrar civilrättsliga förfaranden från att fungera väl, om nödvändigt genom att främja förenligheten mellan civilprocessrättsliga regler som är tillämpliga i medlemsstaterna.

(3) Mot denna bakgrund har gemenskapen bland annat redan antagit rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur³, rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och

¹ EUT C 88, 11.4.2006, s. 61.

² Europaparlamentets yttrande av den 14 december 2006 (ännu ej offentliggjort i EUT) samt rådets beslut av den 13 juni 2007.

³ EGT L 160, 30.6.2000, s. 37.

verkställighet av domar på privaträttens område⁴, rådets beslut 2001/470/EG av den 28 maj 2001 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk på privaträttens område⁵, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar⁶ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande⁷.

(4) Vid Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 uppmanades rådet och kommissionen att upprätta gemensamma regler för förenklad och påskyndad handläggning vid mindre, gränsöverskridande konsument- och handelstvister.

(5) Den 30 november 2000 antog rådet ett för kommissionen och rådet gemensamt åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område⁸. Programmet avser att förenkla och påskynda lösningen av gränsöverskridande tvister om mindre värden. Denna fråga togs upp i Haagprogrammet⁹, som antogs av Europeiska rådet den 5 november 2004 och som innehåller en uppmaning till att aktivt fortsätta arbetet med små fordringar.

(6) Kommissionen antog den 20 december 2002 en grönbok om ett europeiskt betalningsföreläggande och om åtgärder för att förenkla och påskynda handläggningen av tvister om mindre värden. Med grönboken inleddes ett samråd om åtgärder för att förenkla och påskynda handläggningen av tvister om mindre värden.

(7) Många medlemsstater har infört förenklade förfaranden för tvister om mindre värden, eftersom kostnader, förseningar och komplexiteten i samband med rättsliga förfaranden inte nödvändigtvis minskar proportionellt i förhållande till fordrans värde. I gränsöverskridande mål blir det ännu svårare att nå en snabb dom till låg kostnad. Det är därför nödvändigt att inrätta ett europeiskt småmålsförfarande. Syftet med ett sådant förfarande bör vara att underlätta möjligheterna till rättslig prövning. Den snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden som beror på skillnader i funktionssätt när det gäller de olika förfaranden som står till buds för borgenärer i olika medlemsstater innebär att det behövs gemenskapslagstiftning som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen. Enkelhets-, snabbhets-, och proportionalitetsprinciperna bör beaktas när kostnaderna för behandling av en fordran enligt det europeiska småmålsförfarandet fastställs.

⁴ L 12, 16.1.2001, s. 1. Förordningen ändrad genom förordning (EG) nr 1791/2006 (EUT L 363, 20.12.2006, s. 1).

⁵ EGT L 174, 27.6.2001, s. 25.

⁶ EUT L 143, 30.4.2004, s. 15. Förordningen ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1869/2005 (EUT L 300, 17.11.2005, s. 6).

⁷ EUT L 399, 30.12.2006, s. 1.

⁸ EGT C 12, 15.1.2001, s. 1.

⁹ EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.

Kostnadsuppgifter bör lämpligen offentliggöras och metoden för fastställande av kostnaderna redovisas. Bilaga 1

(8) Det europeiska småmålsförfarandet bör förenkla och påskynda handläggningen av tvister om mindre värden i gränsöverskridande mål och samtidigt minska kostnaderna genom att erbjuda ett alternativ till de möjligheter som redan ges i medlemsstaternas lagstiftning och som kommer att kvarstå oförändrade. Denna förordning bör också göra det enklare att erhålla erkännande och verkställighet av ett avgörande i det europeiska småmålsförfarandet i en annan medlemsstat.

(9) Denna förordning avser att främja de grundläggande rättigheterna och beaktar särskilt de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Domstolen bör respektera rätten till en rättvis rättegång och principen om ett kontradiktoriskt förfarande, särskilt när den beslutar om muntliga förhandlingar och om sättet för bevisupptagning som skall medges samt om bevisupptagningens omfattning.

(10) För att underlätta beräkningen av fordrans värde bör ingen ränta och inga omkostnader och utlägg räknas med. Detta bör inte påverka vare sig domstolens befogenhet att tilldöma en part dessa i domen eller de nationella reglerna för ränteberäkning.

(11) För att det europeiska småmålsförfarandet skall komma igång på ett smidigt sätt bör käranden lämna in en ansökan genom att fylla i ett standardiserat ansökningsformulär som lämnas in vid en domstol. Formuläret bör lämnas in endast till en domstol som är behörig.

(12) Ansökningsformuläret bör i förekommande fall åtföljas av relevanta styrkande handlingar. Detta hindrar emellertid inte att käranden i förekommande fall lämnar in ytterligare bevis under förfarandet. Samma princip bör gälla för svarandens svar.

(13) Begreppen ”uppenbart ogrundad” och ”obefogad” i samband med att en fordran eller en ansökan avvisas bör fastställas i enlighet med nationell lag.

(14) Det europeiska småmålsförfarandet bör vara skriftligt, om inte domstolen anser det nödvändigt med muntliga förhandlingar eller om en part begär det. Domstolen får avslå en sådan begäran. Ett sådant avslagsbeslut får inte överklagas särskilt.

(15) Parterna bör inte ha någon skyldighet att låta sig företrädas av advokat eller annan jurist.

(16) Begreppet ”genkäromål” bör tolkas som i artikel 6.3 i förordning (EG) 44/2001 såsom grundande sig på samma avtal eller omständigheter som huvudkäromålet. Artiklarna 2 och 4 samt artikel 5.3, 5.4 och 5.5 bör i tillämpliga delar tillämpas på genkäromål.

(17) I fall då svaranden åberopar rätt till kvittning, bör en sådan fordran inte utgöra en motfordran för tillämpningen av denna förordning. Därför bör svaranden inte vara skyldig att använda standardformulär A, som återges i bilaga I, för att åberopa en sådan rättighet.

(18) Den mottagande medlemsstaten vid tillämpningen av artikel 6 är den medlemsstat där delgivningen skall ske eller en handling tillställas. För att minska kostnader och tidsåtgång bör handlingar i första hand delges parterna per post genom rekommenderat brev med mottagningsbevis, inklusive mottagningsdatum.

(19) En part får vägra att godkänna en handling vid delgivningen eller genom att återsända handlingen inom en vecka, om den inte är avfattad på eller åtföljs av en översättning till antingen det officiella språket i den mottagande medlemsstaten (eller, om det finns flera officiella språk i medlemsstaten, det officiella språket eller något av de officiella språken på den plats där delgivningen skall ske eller dit handlingen skall skickas) eller ett språk som mottagaren förstår.

(20) Medlemsstaterna bör uppmuntra användandet av modern kommunikationsteknik för muntliga förhandlingar och bevisupptagning, med förbehåll för den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där domstolen är belägen. Domstolen bör använda det enklaste och billigaste sättet för bevisupptagning.

(21) Den praktiska hjälp som skall tillhandahållas parterna bör omfatta teknisk information om var formulären finns tillgängliga och hur de skall fyllas i.

(22) Information om procedurfrågor kan även lämnas av domstolspersonalen i enlighet med nationell lag.

(23) Eftersom förordningen syftar till att förenkla och påskynda lösningen av gränsöverskridande tvister om mindre värden bör domstolen agera så skyndsamt som möjligt, också i fall där det i förordningen inte föreskrivs någon tidsfrist för en specifik del av förfarandet.

(24) För beräkning av tidsfristerna enligt denna förordning bör förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och tidsfrister¹⁰ vara tillämplig.

(25) För att påskynda indrivningen av mindre fordringar bör domen vara omedelbart verkställbar, utan hinder av eventuella överklaganden och utan villkor om att säkerhet skall ställas, om inte annat föreskrivs i denna förordning.

(26) Hänvisningar till överklaganden i denna förordning bör inbegripa alla möjligheter till överklagande som finns enligt nationell lag.

¹⁰ EGT L 124, 8.6.1971, s. 1.

(27) Domstolen måste inkludera en person som är behörig att tjänstgöra som domare i enlighet med nationell lag.

(28) Om det krävs att domstolen sätter en tidsfrist, skall den berörda parten informeras om konsekvenserna av att överskrida denna.

(29) Den förlorande parten bör bära kostnaderna för förfarandet. Kostnader för förfarandet bör fastställas i enlighet med nationell lag. Med beaktande av förenklings- och kostnadseffektivitetssyftena bör domstolen besluta att en förlorande part skall bära endast sådana kostnader för förfarandet som är proportionerliga i förhållande till fordrans värde eller var nödvändiga, inbegripet exempelvis eventuella kostnader beroende på att den andra parten företräddes av en advokat eller annan jurist eller eventuella kostnader härrörande från delgivning eller översättning av handlingar.

(30) För att underlätta erkännande och verkställighet bör en dom som meddelats i en medlemsstat i det europeiska småmålsförfarandet kunna erkännas och verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs en verkställighetsförklaring och utan att det ges möjlighet att överklaga beslutet om erkännande.

(31) Det bör finnas miniminormer för omprövning av en dom i situationer då svaranden inte kunnat bestrida fordran.

(32) Med beaktande av förenklings- och kostnadseffektivitetssyftena bör den part som ansöker om verkställighet inte åläggas att visa att han har ett ombud eller en postadress i verkställighetsmedlemsstaten utöver sådana ombud som har behörighet för verkställighetsförfarande i enlighet med nationell lag i den medlemsstaten.

(33) Kapitel III i denna förordning bör tillämpas även på domstols-tjänstemäns fastställande av kostnader och omkostnader på grund av en dom som meddelats i enlighet med det förfarande som anges i denna förordning.

(34) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter¹¹.

(35) Kommissionen bör särskilt ges befogenhet att anta sådana åtgärder som är nödvändiga för att uppdatera eller göra tekniska ändringar av ansökningsformulären i bilagorna. Eftersom dessa åtgärder har en allmän räckvidd och avser att ändra/stryka icke väsentliga delar av denna

¹¹ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23. Beslutet ändrat genom beslut 2006/512/EG (EUT L 200, 22.7.2006, s. 11).

förordning, bör de antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 5a i beslut 1999/468/EG. Bilaga 1

(36) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa ett förfarande för att förenkla och skynda på lösningen av tvister i gränsöverskridande mål om mindre värden samt minska kostnaderna, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av förordningens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(37) I enlighet med artikel 3 i det till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning har Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.

(38) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i det till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om Danmarks ställning deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning och är därför inte bundet av den och omfattas inte av dess tillämpning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE OCH TILLÄMPNINGSOMRÅDE

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs ett europeiskt småmålsförfarande (nedan kallat "det europeiska småmålsförfarandet") som är avsett att förenkla och skynda på lösningen av tvister om mindre värden i gränsöverskridande mål samt minska kostnaderna. Det europeiska småmålsförfarandet skall för de tvistande parterna vara ett alternativ till de förfaranden som redan regleras i medlemsstaternas lagstiftning.

Genom förordningen avskaffas också de mellanliggande förfaranden som är nödvändiga för att ett avgörande som meddelats i det europeiska småmålsförfarandet i en medlemsstat skall kunna erkännas och verkställas i andra medlemsstater.

Tillämpningsområde

1. Denna förordning skall tillämpas på gränsöverskridande mål på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det gäller, där värdet av en fordran, exklusive ränta på fordran, omkostnader och utlägg, inte överstiger 2 000 EUR när ansökningsformuläret angående fordran mottas av den behöriga domstolen. Den skall i synnerhet inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar och underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet ("acta iure imperii").

2. Förordningen skall inte tillämpas på ärenden som gäller

- a) fysiska personers rättsliga status eller rättskapacitet,
- b) makars förmögenhetsförhållanden, underhållsskyldigheter, arv och testamente,
- c) konkurs, ackord och liknande förfaranden,
- d) social trygghet,
- e) skiljeförfaranden,
- f) arbetsrätt,
- g) nyttjanderätt till fast egendom, utom talan om penningfordringar, eller
- h) kränkningar av privatlivet eller personlighetsskyddet, inberäknat ärekränkning.

3. I denna förordning avses med "medlemsstat" alla medlemsstater utom Danmark.

Artikel 3

Gränsöverskridande fall

1. I denna förordning avses med gränsöverskridande fall ett fall där åtminstone en av parterna har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen.

2. Hemvist skall avgöras i enlighet med artiklarna 59 och 60 i rådets förordning (EG) nr 44/2001.

3. Den relevanta tidpunkten för att avgöra om det föreligger ett gränsöverskridande fall är den dag då den behöriga domstolen mottar ansökningsformuläret. Bilaga I

KAPITEL II

EUROPEISKT SMÅMÅLSFÖRFARANDE

Artikel 4

Inledning av förfarandet

1. Käranden skall inleda det europeiska småmålsförfarandet genom att fylla i det standardiserade ansökningsformulär A som återges i bilaga I och lämnar in det till den behöriga domstolen direkt, per post eller genom något annat kommunikationsmedel, till exempel fax eller e-post, vilket godtas av den medlemsstat där förfarandet inleds. Ansökningsformuläret skall innehålla en beskrivning av bevis som styrker fordran och i förekommande fall åtföljas av relevanta styrkande handlingar.

2. Medlemsstaterna skall meddela kommissionen vilka kommunikationssätt de kan godta. Kommissionen skall offentliggöra sådana uppgifter.

3. När en fordran inte omfattas av denna förordnings tillämpningsområde, skall domstolen underrätta käranden om detta. Om käranden inte återkallar ansökan, skall domstolen behandla den i enlighet med gällande processrätt i den medlemsstat där förfarandet äger rum.

4. Om domstolen anser att de uppgifter som tillhandahållits av käranden är otillräckliga eller inte tillräckligt tydliga, eller om ansökningsformuläret inte är ifyllt på korrekt sätt, skall den, om fordran inte förefaller vara uppenbart ogrundad eller ansökan förefaller vara obefogad, ge käranden tillfälle att komplettera eller rätta ansökningsformuläret eller att lämna kompletterande uppgifter eller handlingar eller att återkalla ansökan inom en tidsfrist som fastställs av domstolen. Domstolen skall härvid använda standardformulär B, som återges i bilaga II.

Om fordran förefaller vara uppenbart ogrundad, om ansökan förefaller vara obefogad eller om käranden inte kompletterar eller rättar ansökningsformuläret inom den fastställda tidsfristen, skall ansökan avvisas.

5. Medlemsstaterna skall se till att ansökningsformuläret finns tillgängligt vid alla domstolar där det europeiska småmålsförfarandet kan inledas.

Förfarandets vidare gång

1. Det europeiska småmålsförfarandet skall vara skriftligt. Domstolen skall hålla en muntlig förhandling, om den anser att detta är nödvändigt eller om en part begär det. Domstolen får avslå en sådan begäran, om den anser att det med hänsyn till omständigheterna i fallet är uppenbart att en muntlig förhandling inte är nödvändig för en rättvis handläggning av målet. Avslagsbeslutet skall motiveras skriftligen. Avslagsbeslutet får inte överklagas särskilt.

2. Efter det att domstolen mottagit ett korrekt ifyllt ansökningsformulär skall den fylla i del I av det standardiserade svarsformuläret C, som återges i bilaga III.

Svaranden skall i enlighet med artikel 13 delges en kopia av ansökningsformuläret och i förekommande fall av de styrkande handlingarna, tillsammans med det ifyllda svarsformuläret. Dessa handlingar skall skickas inom 14 dagar efter det att det korrekt ifyllda ansökningsformuläret mottogs.

3. Svaranden skall skicka sitt svar inom 30 dagar efter delgivningen av ansökningsformuläret och svarsformuläret, genom att fylla i del II av standardformulär C, bifoga eventuella relevanta styrkande handlingar och återsända det till domstolen, eller på annat lämpligt sätt utan att använda svarsformuläret.

4. Inom 14 dagar efter mottagandet av svarandens svar skall käranden av domstolen delges en kopia tillsammans med eventuella relevanta styrkande handlingar.

5. Om svaranden i sitt svar hävdar att värdet av en annan fordran än en penningfordran överstiger den gräns som fastställs i artikel 2.1, skall domstolen inom 30 dagar från det att svaret skickades till käranden besluta huruvida fordran omfattas av denna förordnings tillämpningsområde. Ett sådant beslut får inte överklagas särskilt.

6. Käranden skall i enlighet med artikel 13 delges ett eventuellt genkärsmål, som skall sändas med användning av standardformulär A, tillsammans med eventuella relevanta styrkande handlingar. Dessa handlingar skall skickas inom 14 dagar efter mottagandet.

Käranden skall besvara ett eventuellt genkärsmål inom 30 dagar räknat från delgivningen.

7. Om genkärromålet överstiger det gränsvärde som anges i artikel 2.1, skall kärromålet och genkärromålet inte behandlas i enlighet med det europeiska småmålsförfarandet utan i enlighet med gällande processrätt i den medlemsstat där rättegången äger rum.

Artiklarna 2 och 4, samt punkterna 3, 4 och 5 i den här artikeln skall i Bilaga 1 tillämpliga delar gälla för genkärsmål.

Artikel 6

Språk

1. Ansökningsformuläret, svaret, eventuellt genkärsmål, eventuellt svar på ett genkärsmål och eventuell beskrivning av relevanta styrkande handlingar skall lämnas in på det språk, eller ett av de språk som används vid domstolen.

2. Om någon annan handling som mottagits av domstolen inte är avfattad på ett språk som används vid förhandlingarna, får domstolen endast kräva att handlingen översätts, om det förefaller nödvändigt för att dom skall kunna meddelas.

3. Om en part har vägrat att godta en handling på grund av att den inte är avfattad på

a) den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i medlemsstaten, det officiella språket eller något av de officiella språken på den plats där delgivningen skall ske eller dit handlingen skall skickas, eller

b) ett språk som mottagaren förstår,

skall domstolen underrätta den andra parten om detta, så att den parten kan tillhandahålla en översättning av handlingen.

Artikel 7

Förfarandets avslutning

1. Inom 30 dagar från det att domstolen har mottagit svarandens eller kändens svar inom de tidsfrister som anges i artikel 5.3 och 5.6 skall domstolen meddela en dom eller

a) begära ytterligare uppgifter från parterna om fordran inom en fastställd tid, som inte får överstiga 30 dagar,

b) ta upp bevisning i enlighet med artikel 9, eller

c) kalla parterna till en muntlig förhandling, som skall hållas inom 30 dagar efter kallelsen.

2. Domstolen skall meddela en dom antingen inom 30 dagar efter en eventuell förhandling eller efter det att den har mottagit all information

som behövs för att domen skall kunna meddelas. Domen skall delges Bilaga 1 parterna i enlighet med artikel 13.

3. Om domstolen inte har mottagit ett svar från den berörda parten inom de tidsfrister som anges i artikel 5.3 eller 5.6, skall den meddela en dom avseende käromålet eller genkäromålet.

Artikel 8

Förhandling

Domstolen får hålla en muntlig förhandling genom videokonferens eller med hjälp av annan kommunikationsteknik, om det finns tekniska resurser till det.

Artikel 9

Bevisupptagning

1. Domstolen skall fastställa sättet för bevisupptagning samt omfattningen av det bevismaterial som krävs för domen enligt bestämmelserna om tillåtande av bevisning. Domstolen får tillåta bevisupptagning via skriftliga vittnesmål, utlåtanden från sakkunniga eller uttalanden från parterna. Den får också tillåta bevisupptagning i form av en videokonferens eller med hjälp av annan kommunikationsteknik, om det finns tekniska resurser till det.

2. Domstolen får uppta sakkunnigbevisning eller muntliga vittnesmål endast om detta är nödvändigt för att meddela dom. När domstolen fattar detta beslut, skall den ta hänsyn till kostnaderna.

3. Domstolen skall använda den enklaste och minst betungande metoden för bevisupptagning.

Artikel 10

Ombud

Det skall inte vara obligatoriskt att företrädas av en advokat eller annan jurist.

Artikel 11

Hjälp till parterna

Medlemsstaterna skall se till att parterna kan få praktisk hjälp med att fylla i formulären.

Domstolens befogenheter

1. Domstolen får inte ålägga parterna att göra en rättslig bedömning av yrkandet.
2. Vid behov skall domstolen upplysa parterna om procedurfrågor.
3. Om lämpligt skall domstolen försöka uppnå förlikning mellan parterna.

Artikel 13

Delgivning av handlingar

1. Handlingar skall delges per post och delgivningen skall styrkas genom ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.
2. Om delgivning i enlighet med punkt 1 inte är möjlig, får den ske genom någon av de metoder som anges i artiklarna 13 eller 14 i förordning (EG) nr 805/2004.

Artikel 14

Tidsfrister

1. Om domstolen sätter en tidsfrist, skall den berörda parten informeras om konsekvenserna av att överskrida tidsfristen.
2. Domstolen får i undantagsfall förlänga de tidsfrister som föreskrivs i artiklarna 4.4, 5.3, 5.6 och 7.1, om det är nödvändigt för att garantera parternas rättigheter.
3. Om det i undantagsfall inte är möjligt för domstolen att iaktta de tidsfrister som föreskrivs i artikel 5.2 till 5.6 samt artikel 7.1, 7.2 och 7.3, skall den utan dröjsmål vidta de åtgärder som krävs enligt dessa bestämmelser.

Artikel 15

Verkställighet av domen

1. Domen skall vara verkställbar, utan hinder av eventuella överklaganden. Det skall inte vara nödvändigt att ställa säkerhet.
2. Artikel 23 skall tillämpas även i de fall där domen skall verkställas i den medlemsstat där domen meddelades.

Kostnader

Den förlorande parten skall bära kostnaderna för förfarandet. Domstolen får dock inte tilldöma den vinnande parten ersättning för sådana kostnader som är onödiga eller orimligt höga i förhållande till yrkandet.

Artikel 17

Överklagande

1. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om huruvida det enligt deras processrätt finns möjlighet att överklaga en dom i det europeiska småmålsförfarandet och, om så är fallet, inom vilken tidsfrist ett sådant överklagande skall inlämnas. Kommissionen skall offentliggöra dessa uppgifter.

2. Artikel 16 skall tillämpas på alla överklaganden.

Artikel 18

Minimistandarder för förnyad prövning av en dom

1. Svaranden skall ha rätt att ansöka om förnyad prövning av en dom som meddelats i det europeiska småmålsförfarandet vid den behöriga domstolen i den medlemsstat där domen meddelades, om

- a) i) ansökningsformuläret eller kallelsen till en muntlig förhandling delgavs med en metod som innebar att ett mottagningsbevis inte undertecknades av svaranden personligen i enlighet med artikel 14 i förordning (EG) nr 805/2004, och
- ii) delgivningen, utan svarandens förskyllan, inte skedde i så god tid att svaranden kunde förbereda sitt svaromål,

eller

b) svaranden, utan egen förskyllan, var förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller extraordinära omständigheter,

under förutsättning att svaranden i endera fallet handlar utan dröjsmål.

2. Om domstolen avslår ansökan på grund av att inget av de skäl som anges i punkt 1 är tillämpligt, skall domen ha fortsatt rättskraft.

Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad av något av de skäl som anges i punkt 1, skall den dom som meddelats i det europeiska småmålsförfarandet upphävas. Bilaga 1

Artikel 19

Tillämplig processrätt

Om inte annat följer av bestämmelserna i denna förordning, skall det europeiska småmålsförfarandet regleras av processrätten i den medlemsstat där rättegången äger rum.

KAPITEL III

ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET I EN ANNAN MEDLEMSSTAT

Artikel 20

Erkännande och verkställighet

1. En dom i ett europeiskt småmålsförfarande som meddelas i en medlemsstat skall erkännas och verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs en verkställighetsförklaring och utan att det skall finnas någon möjlighet att invända mot erkännandet.

2. På begäran av en part skall domstolen utfärda ett intyg avseende en dom i det europeiska småmålsförfarandet och därvid använda standardformulär D, som återges i bilaga IV, utan extra kostnad.

Artikel 21

Verkställighetsförfarande

1. Utan att det påverkar bestämmelserna i detta kapitel skall verkställighetsförfarandena regleras av verkställighetsmedlemsstatens lagstiftning.

En dom som har meddelats i ett europeiskt småmålsförfarande skall verkställas enligt samma villkor som en dom som meddelats i verkställighetsmedlemsstaten.

2. En part som ansöker om verkställighet skall lämna in

a) en kopia av domen som uppfyller de nödvändiga villkoren för fastställande av dess äkthet, och

b) en kopia av det intyg som avses i artikel 20.2 och vid behov en översättning därav till det officiella språket i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken för domstolsförfaranden på den ort där verkställighet begärs, i enlighet med medlemsstatens lagstiftning, eller till ett annat språk som verkställighetsmedlemsstaten har uppgett att den godkänner. Varje medlemsstat får ange vilket eller vilka av de officiella språken vid Europeiska unionens institutioner förutom sitt eget som den kan godkänna för det europeiska småmålsförfarandet. Innehållet i formulär D skall översättas av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna.

3. En part som ansöker om verkställighet av en dom i ett europeiska småmålsförfarande som meddelats i en annan medlemsstat skall inte åläggas att ha

a) ett ombud, eller

b) en postadress

i verkställighetsmedlemsstaten, utöver särskilda representanter som har behörighet för verkställighetsförfarandet.

4. Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett benämning, får krävas av en part som i en medlemsstat begär verkställighet av en dom som har meddelats i det europeiska småmålsförfarandet i en annan medlemsstat, på den grunden att han är utländsk medborgare eller inte har hemvist eller vistelseort i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 22

Hinder mot verkställighet

1. Verkställighet skall, på ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs, vägras av den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten, om den dom som har meddelats i ett europeiskt småmålsförfarande är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en medlemsstat eller i ett tredjeland, om

a) den tidigare domen meddelades avsåg samma sak och samma parter,

b) den tidigare domen meddelades i verkställighetsmedlemsstaten eller uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i verkställighetsmedlemsstaten, och

c) den omständighet som gör domarna oförenliga inte åberopades och inte kunde ha åberopats som en invändning under domstolsförfarandet i den medlemsstat där domen i det europeiska småmålsförfarandet meddelades.

2. Den dom som meddelats i det europeiska småmålsförfarandet får Bilaga 1
under inga omständigheter omprövas i sak i verkställighets-
medlemsstaten.

Artikel 23

Vilandeförklaring eller begränsning av verkställighet

Om en part har överklagat en dom som meddelats i det europeiska småmålsförfarandet eller om en sådan förnyad prövning fortfarande är möjlig eller om en part har ansökt om förnyad prövning i enlighet med artikel 18, får den behöriga domstolen eller myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten, efter ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs,

- a) begränsa verkställighetsförfarandet till säkerhetsåtgärder, eller
- b) göra verkställigheten beroende av att det ställs en sådan säkerhet som domstolen bestämmer, eller
- c) när det föreligger exceptionella omständigheter, förklara verkställighetsförfarandet vilande.

KAPITEL IV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24

Information

Medlemsstaterna skall samarbeta för att informera allmänheten och jurister om det europeiska småmålsförfarandet, inbegripet kostnader, särskilt genom det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område som inrättades i enlighet med beslut 2001/470/EG.

Artikel 25

Information om domstols behörighet, kommunikationssätt och överklaganden

1. Senast den 1 januari 2008 skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om

- a) vilka domstolar som är behöriga att döma i det europeiska småmålsförfarandet,

b) vilka kommunikationsmedel som godtas vid det europeiska småmålsförfarandet och som finns tillgängliga för domstolarna i enlighet med artikel 4.1,

c) huruvida det enligt deras processrätt finns möjlighet till överklagande i enlighet med artikel 17 och vid vilken domstol detta kan inlämnas,

d) vilka språk som godtas i enlighet med artikel 21.2 b, och

e) vilka myndigheter som har befogenhet med avseende på verkställighet och vilka myndigheter som har befogenhet för tillämpningen av artikel 23.

Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om senare ändringar av denna information.

2. Kommissionen skall ställa den information som meddelats i enlighet med punkt 1 till allmänhetens förfogande genom offentliggörande i Europeiska unionens officiella tidning och på andra lämpliga sätt.

Artikel 26

Genomförandeåtgärder

De åtgärder som avser att ändra icke väsentliga delar i denna förordning, inklusive att komplettera den med avseende på uppdateringar eller tekniska justeringar av formulären i bilagorna, skall antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 27.2.

Artikel 27

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté.

2. När det hänvisas till denna punkt skall artikel 5a.1–4 och artikel 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Artikel 28

Översyn

Senast den 1 januari 2014 skall kommissionen överlämna en detaljerad rapport till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om hur det europeiska småmålsförfarandet fungerar, inbegripet den gräns för fordrans värde som det hänvisas till i artikel 2.1.

Rapporten skall innehålla en utvärdering av förfarandet som det har fungerat samt en utvidgad konsekvensanalys för varje medlemsstat. Bilaga 1

I detta syfte och för att garantera att bästa praxis inom Europeiska unionen vederbörligen beaktas och återspeglar principerna om bättre lagstiftning skall medlemsstaterna förse kommissionen med uppgifter om hur det europeiska småmålsförfarandet fungerar över gränserna. Dessa uppgifter skall omfatta domstolsavgifter, handläggningstider, effektivitet, lätthet att använda samt medlemsstaternas interna förfaranden för småmål.

Kommissionens rapport skall vid behov åtföljas av förslag till anpassning.

Artikel 29

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2009 med undantag av artikel 25, som skall tillämpas från och med den 1 januari 2008.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Utfärdad i Strasbourg den 11 juli 2007.

På Europaparlamentets vägnar
H.-G. PÖTTERING
Ordförande

På rådets vägnar
M. LOBO ANTUNES
Ordförande

[Bilagorna I-IV återfinns i EUT L 199, 31.07.2007, s. 1 f.]

BILAGA I

Europeiskt småmålsförfarande Formulär A Ansökningsformulär

(Artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007. om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande)

Målnummer (*)

Inkom till domstolen den: ____/____/____ (*)

(*) Ifylles av domstolen

VIKTIG INFORMATION

SE INSTRUKTIONERNA I BÖRJAN AV VARJE PUNKT – DE KAN VARA TILL HJÄLP NÄR FORMULÄRET SKALL FYLLAS I

Språk

Fyll i detta formulär på det språk som används av den domstol dit ansökan skickas. Observera att formuläret går att få på samtliga officiella språk vid Europeiska unionens institutioner på webbplatsen för europeisk rättslig atlas, http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_se.htm, vilket kan vara till hjälp när det skall fyllas i på begärt språk.

Styrkande handlingar

Observera att ansökningsformuläret i förekommande fall måste åtföljas av relevanta styrkande handlingar. Detta hindrar er emellertid inte från att om lämpligt lämna in ytterligare bevis under förfarandet.

Svaranden kommer att delges en kopia av ansökningsformuläret och i förekommande fall av de styrkande handlingarna. Svaranden kommer att ges tillfälle att svara.

1. Domstol

I denna ruta bör ni ange den domstol till vilken ansökan ställs. Vid val av domstol behöver grunden för domstolens behörighet beaktas. En ej uttömmande förteckning över möjliga behörighetsgrunder återfinns under punkt 4.

1. *Vid vilken domstol ställs ansökan?*

1.1 Namn:

1.2 Gatuadress/postbox:

1.3 Ort och postnummer:

1.4 Land:

2. Kärande

I denna ruta skall ni identifiera er som kärande och, i förekommande fall, ert ombud. Observera att det inte är obligatoriskt att ombudet är advokat eller annan jurist.

I en del länder kan det vara otillräckligt att lämna enbart en postbox som adress och ni bör därför ange gatunamn och gatunummer tillsammans med en postbox. Underlåtenhet att göra detta kan leda till att handlingen inte delges.

”Övriga uppgifter” kan innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera er, t.ex. födelsedatum, yrke, befattning i företaget, personligt ID-nummer och företagets registreringsnummer i vissa medlemsstater.

Om det finns fler än en kärande, använd extrablad.

2.	<i>Uppgifter om käranden</i>
2.1	Efternamn, förnamn/namn på firma eller organisation:
2.2	Gatuadress/postbox:
2.3	Ort och postnummer:
2.4	Land:
2.5	Telefon(*):
2.6	E-post(*):
2.7	Kärandens ombud, i förekommande fall, och kontaktuppgifter(*):
2.8	Övriga uppgifter(*):

3. Svarande

I denna ruta skall ni identifiera svaranden samt dennes ombud, om ni känner till vem detta är. Observera att det inte är obligatoriskt för svaranden att företrädas av en advokat eller annan jurist.

I en del länder kan det vara otillräckligt att lämna enbart en postbox som adress och ni bör därför ange gatunamn och gatunummer tillsammans med en postbox. Underlåtenhet att göra detta kan leda till att handlingen inte delges.

”Övriga uppgifter” kan innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera personen, t.ex. födelsedatum, yrke, befattning i företaget, personligt ID-nummer och företagets registreringsnummer i vissa medlemsstater. Om det finns fler än en svarande, använd extrablad.

* Frivillig uppgift.

3.	<i>Uppgifter om svaranden</i>
3.1	Efternamn, förnamn/namn på firma eller organisation:
3.2	Gatuadress/postbox:
3.3	Ort och postnummer:
3.4	Stat:
3.5	Telefon(*):
3.6	E-post(*):
3.7	Svarandens ombud, i förekommande fall, och kontaktuppgifter(*):
3.8	Övriga uppgifter(*):

4. Behörighet

En ansökan skall inlämnas till den domstol som har behörighet att behandla den. Domstolen måste ha behörighet enligt bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.

I denna punkt ingår en icke uttömmande förteckning över tänkbara skäl till domstolens behörighet.

Uppgifter om behörighetsreglerna finns på webbplatsen för den europeiska rättsliga atlasen på http://ec.europa.eu/justice_home-judicialatlascivil/html/index_se.htm.

Ni kan också på http://ec.europa.eu/civiljustice/glossary/glossary_se.htm finna förklaringar angående några av de juridiska termer som används.

4.	<i>På vilka grunder anser ni att domstolen har behörighet?</i>
4.1	Svarandens hemvist ☐
4.2	Konsumentens hemvist ☐
4.3	Hemvist för försäkringstagaren, den försäkrade eller förmånstagaren i försäkringsärenden ☐
4.4	Ort där förpliktelsen skall uppfyllas ☐
4.5	Ort där skadan inträffade ☐
4.6	Fastighetens belägenhet ☐
4.7	Val av domstol som parterna har enats om ☐
4.8	Annan (ange) _____

5. Ärendets gränsöverskridande karaktär

För att det europeiska småmålsförfarandet skall kunna tillämpas måste ärendet vara av gränsöverskridande karaktär. Ett fall är av gränsöverskridande karaktär om minst en av parterna har sin hemvist eller vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än den medlemsstat där domstolen är belägen.

- 5. Ärendets gränsöverskridande karaktär
- 5.1 Land där käranden har sin hemvist eller vanliga vistelseort:
- 5.2 Land där svaranden har sin hemvist eller vanliga vistelseort:
- 5.3 Medlemsstat där domstolen är belägen:

6. Bankuppgifter (frivilliga uppgifter)

Ange i fält 6.1 hur ni tänker betala ansökningsavgiften. Observera att alla metoder inte nödvändigtvis är möjliga att använda vid den domstol dit ni sänder er ansökan. Ni bör kontrollera vilka betalningssätt som godtas av domstolen. Kontakta den berörda domstolen, eller det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område på <http://ec.europa.eu/civiljustice>.

Vid kreditkortsbetalning eller domstolens överföring från kärandens bankkonto bör nödvändiga uppgifter om kreditkort eller bankkonton lämnas i tillägget till detta formulär. Tillägget är till endast för domstolens kännedom och kommer inte att vidarebefordras till svaranden.

I fält 6.2 har ni möjlighet att ange hur ni vill att svaranden betalar fordran, t.ex. om svaranden önskar betala omgående, t.o.m. innan domen meddelats. Om ni vill att betalning skall ske via bankgirering, ange nödvändiga bankuppgifter.

- 6. *Bankuppgifter(*)*.
- 6.1 Hur kommer ni att betala ansökningsavgifterna?
 - 6.1.1 Genom bankgirering
 - 6.1.2 Med kreditkort (fyll i tillägget)
 - 6.1.3 Direktöverföring från ert bankkonto (fyll i tillägget)
 - 6.1.4 Annat sätt (ange):
- 6.2 Till vilket konto önskar ni att svaranden skall betala in fordrat eller beviljat belopp?
 - 6.2.1 Kontoinnehavare:
 - 6.2.2 Bankens namn, Bic-kod eller annan relevant bankkod:
 - 6.2.3 Kontonummer/IBAN:

7. Fordran

Fordran: Observera att det europeiska småmålsförfarandet har ett begränsat tillämpningsområde. Inga fordringar som överstiger 2 000 EUR eller anges i förteckningen i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande kan behandlas inom förfarandet. Om er fordran inte omfattas av förordningens tillämpningsområde enligt artikel 2, fortsätter förfarandet vid de behöriga domstolarna i enlighet med reglerna för det ordinarie civilrättsliga förfarandet. Om ni då önskar att förfarandet avbryts, bör ni dra tillbaka er ansökan.

Penningfordran eller annan fordran: Ni bör ange om er fordran är en penningfordran eller annan fordran, exempelvis leverans av varor, och

därefter fylla i 7.1 och/eller 7.2. Om er fordran utgörs av annan fordran, ange det beräknade värdet av er fordran. I fråga om annan fordran bör ni ange om ni har en andrahandsfordran på ersättning om inte går att tillgodose den ursprungliga fordran.

Om ni önskar begära ersättning för förfarandekostnader (t.ex. översättningskostnader, advokatarvoden eller kostnader för delgivning av handlingar), skall ni ange detta under 7.3. Observera att bestämmelserna om vilka kostnader som kan tilldömas av domstolarna varierar mellan olika medlemsstater. Information om kostnadskategorier i medlemsstaterna återfinns på webbplatsen för det europeiska rättsliga nätverket på <http://ec.europa.eu/civiljustice>

Om ni önskar begära ersättning för avtalsenlig ränta, t.ex. på ett lån, ange räntesats och datum då ränta börjar löpa. Om ni får gehör för er fordran, kan domstolen bevilja lagstadgad ränta på er fordran. Om ni önskar begära ränta, ange detta och från vilket datum räntan bör löpa.

7. *Angående er fordran*

7.1 Penningfordran

7.1.1 Huvudfordrans värde (exklusive ränta och kostnader): _____

7.1.2 Valuta:

☐ Euro (EUR)	☐ Bulgariska lev (BGN)	☐ Cypriotiska pund (CYP)
☐ Tjeckiska kronor (CZK)	☐ Estniska kronor (EEK)	☐ Brittiska pund (GBP)
☐ Ungerska forint (HUF)	☐ Lettiska lats (LVL)	☐ Litauiska litas (LTL)
☐ Maltesiska lira (MTL)	☐ Polska zloty (PLN)	☐ Rumänska lev (RON)
☐ Svenska kronor (SEK)	☐ Slovakiska kronor (SKK)	

Annan (ange vilken): _____

7.2 Annan fordran:

7.2.1 Ange er fordran: _____

7.2.2 Fordrans uppskattade värde: _____

Valuta:

☐ Euro (EUR)	☐ Bulgariska lev (BGN)	☐ Cypriotiska pund (CYP)
☐ Tjeckiska kronor (CZK)	☐ Estniska kronor (EEK)	☐ Brittiska pund (GBP)
☐ Ungerska forint (HUF)	☐ Lettiska lats (LVL)	☐ Litauiska litas (LTL)
☐ Maltesiska lira (MTL)	☐ Polska zloty (PLN)	☐ Rumänska lev (RON)
☐ Svenska kronor (SEK)	☐ Slovakiska kronor (SKK)	

Annan (ange vilken): _____

7.3 Begär ni ersättning för förfarandekostnader?

7.3.1 Ja

7.3.2 Nej

7.3.3 Om svaret är ja, ange vilka kostnader samt det fordrade eller hittills upplupna beloppet:

7.4 Begär ni ersättning för ränta?

Ja

Nej

Om svaret är ja, är räntan:

avtalad? om så är fallet se 7.4.1

lagstadgad? om så är fallet se 7.4.2

7.4.1 Om räntan är avtalad:

1) Räntesatsen är

	☐ _____ %
	☐ _____ % över ECB:s basränta
	☐ annan: _____
	2) Ränta bör löpa från och med: ___/___/___ (datum)
7.4.2	Om räntan är lagstadgad:
	Ränta bör löpa från och med: ___/___/___ (datum)

8. Uppgifter om fordran

Ange i korthet sakinnehållet i er fordran under 8.1.

Under 8.2 bör ni ange relevant bevisning som styrker er fordran. Denna kan exempelvis utgöras av skriftlig bevisning (som kontrakt, kvitton etc.) eller muntliga eller skriftliga uppgifter från vittnen. Ange vilka delar av er fordran som varje bevis avses styrka.

Om utrymmet inte räcker till, kan ni bifoga extrablad.

8.	<i>Uppgifter om fordran</i>	
8.1	Ange skälen till fordran, exempelvis vad som förekommit samt när och var detta skett	
8.2	Beskriv den bevisning som ni önskar lägga fram för att styrka er fordran och ange vilka delar av fordran bevisningen styrker. I tillämpliga fall bör ni bifoga relevanta styrkande handlingar.	
8.2.1	Skriftlig bevisning	☐ ange nedan
8.2.2	Vittnen	☐ ange nedan
8.2.3	Annan	☐ ange nedan

Muntlig förhandling Observera att det europeiska småmålsförfarandet är ett skriftligt förfarande. Ni kan dock med detta formulär eller i ett senare skede begära muntliga förhandlingar. Domstolen kan besluta om muntliga förhandlingar, om den finner detta nödvändigt för en rättvis handläggning av målet, eller avslå begäran med beaktande av samtliga omständigheter i ärendet.

8.3	Önskar ni muntlig förhandling?
	Ja ☐
	Nej ☐
	Om svaret är ja, ange skäl(*):

9. Intyg

En dom som meddelats i en medlemsstat inom det europeiska småmålsförfarandet kan erkännas och verkställas av en annan medlemsstat. Om ni ämnar begära erkännande och verkställighet i en annan medlemsstat än den där domstolen är belägen, kan ni med detta formulär begära att domstolen, efter det att den givit ett utslag till er fördel, utfärdar ett intyg angående domen.

9. *Intyg*

Jag begär att domstolen skall utfärda ett intyg angående domen

Ja

Nej

10. *Datum och namnteckning*

Skriv ert namn tydligt, underteckna och datera er ansökan längst ner.

10. *Datum och namnteckning*

Jag begär härmed att domstolen dömer till nackdel för svaranden på grundval av min fordran.

Jag förklarar att lämnade uppgifter såvitt jag vet är riktiga och lämnade i god tro.

Ort: _____

Datum: __/__/____

Namn och namnteckning:

Tillägg till ansökningsformuläret (formulär A)
Bankuppgifter för inbetalning av ansökningsavgifterna(*)

Kontoinnehavare/Kreditkortsinnehavare:

Bankens namn, Bic-kod eller annan relevant bankkod/kreditkortsföretag:

Kontonummer eller IBAN/kreditkortsnummer: Giltighetstid för och kontrollnummer på kreditkortet:

**EUROPEISKT SMÅMÅLSFÖRFARANDE
FORMULÄR B
BEGÄRAN FRÅN DOMSTOLEN OM KOMPLETTERING
OCH/ELLER RÄTTELSE AV ANSÖKNINGSFORMULÄRET**

(artikel 4.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007
om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande)

Ifylles av domstolen

Målnummer:	
Inkom till domstolen den: ____/____/____	
1.	<i>Domstol</i>
1.1	Namn:
1.2	Gatuadress/postbox:
1.3	Ort och postnummer:
1.4	Stat:
2.	<i>Kärande</i>
2.1	Efternamn, förnamn/namn på firma eller organisation:
2.2	Gatuadress/postbox:
2.3	Ort och postnummer:
2.4	Land:
2.5	Telefon(*):
2.6	E-post(*):
2.7	Kärandens ombud, i förekommande fall, och kontaktuppgifter(*):
2.8	Övriga uppgifter(*):
3.	<i>Svarande</i>
3.1	Efternamn, förnamn/namn på firma eller organisation:
3.2	Gatuadress/postbox:
3.3	Ort och postnummer:
3.4	Land:
3.5	Telefon(*):
3.6	E-post(*):
3.7	Svarandens ombud, i förekommande fall, och kontaktuppgifter(*):
3.8	Övriga uppgifter(*):
<p>Domstolen har gått igenom ert ansökningsformulär och anser att det är otillräckligt eller inte tillräckligt tydligt eller felaktigt ifyllt. Komplettera och/eller rätta formuläret på det domstolsspråk som anges nedan snarast möjligt och senast den _____</p>	

Om ni inte kompletterar och/eller rättar ansökan inom fastställd tid, kommer domstolen att avvisa denna på de villkor som anges i denna förordning.

Ansökningsformuläret har inte fyllts i på korrekt språk. Var god använd ett av följande språk.

Bulgariska	☐	tjeckiska	☐	tyska	☐
estniska	☐	spanska	☐	grekiska	☐
franska	☐	iriska	☐	italienska	☐
lettiska	☐	litauiska	☐	ungerska	☐
maltesiska	☐	nederländska	☐	polska	☐
portugisiska	☐	rumänska	☐	slovakiska	☐
slovenska	☐	finska	☐	svenska	☐
engelska	☐	Annat: (ange vilket) _____			

Följande delar av ansökningsformuläret måste kompletteras och/eller rättas:

—
—
—
—

Ort: _____

Datum: ___/___/___

Namnteckning och/eller stämpel:

**EUROPEISKT SMÅMÅLSFÖRFARANDE
FORMULÄR C
SVARSFORMULÄR**

(artikel 5.2 och 5.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande)

VIKTIG INFORMATION OCH RIKTLINJER FÖR SVARANDEN

En fordran enligt bifogade ansökningsformulär har ingivits mot er med användning av det europeiska småmålsförfarandet.

Ni kan svara genom att fylla i del II av detta formulär och återsända det till domstolen eller på annat lämpligt sätt inom 30 dagar efter det att ni delgivits ansökningsformuläret tillsammans med svarsformuläret.

Observera att om ni inte svarar inom 30 dagar, kommer domstolen att meddela dom.

Skriv ert namn tydligt, underteckna och datera svarsformuläret på sista sidan.

Läs även instruktionerna i ansökningsformuläret. De kan vara till hjälp när ni skall utforma ert svar.

Språk Ni bör bemöta fordran på språket inom den domstol som tillställts er formuläret.

Observera att formuläret går att få på alla officiella språk vid Europeiska unionens institutioner på webbsidan för europeisk rättslig atlas, http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_se.htm, vilket kan vara till hjälp när formuläret skall fyllas i på begärt språk.

Muntliga förhandlingar Det europeiska småmålsförfarandet är ett skriftligt förfarande. Ni kan dock begära muntliga förhandlingar. Domstolen kan med beaktande av omständigheterna i ärendet avslå denna begäran.

Styrkande handlingar Ni kan ange eventuell bevisning och i tillämpliga fall bifoga styrkande handlingar.

Motfordran Om ni önskar lämna in en fordran mot käranden (motfordran), skall ni fylla i och bifoga ett separat formulär A, som ni kan finna på Internetadressen

http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/fillinginformation_se.htm eller få från den domstol som sänt er denna blankett. Vad avser motfordran betraktas ni som kärande.

Rättelse av era uppgifter Ni kan vidare rätta eller komplettera uppgifterna om er själv (t.ex. kontaktuppgifter, ombud) i punkt 6 ”Övriga uppgifter”.

Extrautrymme Om utrymmet inte räcker till, kan ni använda extrablad.

Del I (fylls i av domstolen)

Kärandens namn:

Svarandens namn:

Domstol:

Fordran:

Målnummer:

Del II (fylls i av svaranden)

1. Godtar ni fordran?

Ja

Nej

Delvis

Om svaret är nej eller delvis, ange era skäl:

Fordran faller utanför räckvidden för det europeiska småmålsförfarandet

Precisera nedan

Andra

Precisera nedan

2. Om ni inte godtar fordran, beskriv den bevisning som ni önskar lägga fram för att bestrida den. Ange vilka punkter i ert svar som bevisningen styrker. I tillämpliga fall bör ni bifoga relevanta styrkande handlingar.

2.1 Skriftlig bevisning ange nedan

2.2 Vittnen ange nedan

2.3 Annan ange nedan

3. Önskar ni muntliga förhandlingar?

Ja

Nej

Om svaret är ja, ange era skäl(*):

4. Begär ni ersättning för förfarandekostnader?

4.1 Ja

4.2 Nej

4.3 Om svaret är ja, ange vilka kostnader samt om möjligt det begärda eller hittills upplupna beloppet:

5. Önskar ni lämna in en motfordran?

5.1 Ja

5.2 Nej

5.3 Om svaret är ja, fyll i och bifoga ett separat formulär A.

6. Övriga uppgifter(*)

7. Datum och namnteckning

Jag förklarar att lämnade uppgifter såvitt jag vet är riktiga och lämnade i god tro.

Ort: _____

Datum: ___/___/___

Namn och namnteckning:

BILAGA IV

**EUROPEISKT SMÅMÅLSFÖRFARANDE
FORMULÄR D
INTYG OM DOM I ETT EUROPEISKT
SMÅMÅLSFÖRFARANDE**

(artikel 20.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007. om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande)

Ifylles av domstolen

1.	<i>Domstol</i>
1.1	Namn:
1.2	Gatuadress/postbox:
1.3	Ort och postnummer:
1.4	Land:
2.	<i>Kärande</i>
2.1	Efternamn, förnamn/namn på firma eller organisation:
2.2	Gatuadress/postbox:
2.3	Ort och postnummer:
2.4	Land:
2.5	Telefon(*):
2.6	E-post(*):
2.7	Kärandens ombud, i förekommande fall, och kontaktuppgifter(*):
2.8	Övriga uppgifter(*):
3.	<i>Svarande</i>
3.1	Efternamn, förnamn/namn på firma eller organisation:
3.2	Gatuadress/postbox:
3.3	Ort och postnummer:
3.4	Land:
3.5	Telefon(*):
3.6	E-post(*):
3.7	Svarandens ombud, i förekommande fall, och kontaktuppgifter(*):
3.8	Övriga uppgifter(*):
4.	<i>Dom</i>
4.1	Datum:
4.2	Målnummer:
4.3	Domens sakinnehåll:
4.3.1	Domstolen har beslutat att _____ skall betala till _____
	1. Huvudfordran:
	2. Räkta:
	3. Kostnader:
4.3.2	Domstolen har utfärdat ett föreläggande mot _____ till _____

(Om domen meddelas av en appellationsdomstol eller vid omprövning av en dom)

Denna dom ersätter den som meddelades den ____/____/____, målnummer _____, samt alla därtill hörande intyg.

DOMEN SKALL ERKÄNNAS OCH VERKSTÄLLAS I EN ANNAN MEDLEMSSTAT UTAN ATT DET KRÄVS EN VERKSTÄLLIGHETSFÖRKLARING OCH UTAN ATT DET GES MÖJLIGHET ATT ÖVERKLAGA BESLUTET OM ERKÄNNANDE.

Ort: _____

Datum: ____/____/____

Namnsteckning och/eller stämpel

1 Förslag till lag om europeiskt småmålsförfarande

Härigenom föreskrivs följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande¹ (den europeiska småmålsförordningen).

Ansökan

2 § En ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande görs hos tingsrätt.

Handläggning

3 § Om inte annat följer av bestämmelserna i den europeiska småmålsförordningen eller av denna lag, ska bestämmelserna i rättegångsbalken, vilka gäller för tvistemål som handläggs enligt 1 kap. 3 d § den balken, tillämpas i ett europeiskt småmålsförfarande.

4 § Vid tillämpningen av rättegångsbalken ska en dom som meddelats med stöd av artikel 7.3 i den europeiska småmålsförordningen anses utgöra en tredsdom.
En tredsdom ska delges parterna.

Tidsfrister för återvinning och överklagande

5 § En ansökan om återvinning av en tredsdom ska ha kommit in till tingsrätten inom en månad från den dag då parten delgavs tredsdomen.

6 § Ett överklagande av en dom ska ha kommit in till tingsrätten inom tre veckor från den dag då parten delgavs domen.

Om ena parten har överklagat tingsrättens dom, har motparten rätt att överklaga domen inom en vecka från den dag då den i första stycket angivna tiden gick ut.

Verkställighet

7 § Vid verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska utskönningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom

¹ EUT L 199, 31.07.2007, s. 1 (Celex 32007R0861).

som har vunnit laga kraft tillämpas, om inte annat följer av artikel 15, 21, Bilaga 2 22 eller 23 i den europeiska småmålsförordningen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (1977:595) om erkännande och verkställighet av nordiska domar på privaträttens område

Bilaga 2

Härigenom föreskrivs att 7 § lagen (1977:595) om erkännande och verkställighet av nordiska domar på privaträttens område¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Denna lag tillämpas inte om annat följer av de gemenskapsrättsakter och internationella instrument som omfattas av lagen (2006:74) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden, eller av särskilda bestämmelser om erkännande och verkställighet av avgöranden och förlikningar på särskilda rättsområden.

Lagen tillämpas inte heller beträffande

1. dom eller förlikning i mål angående boskillnad, legal separation, äktenskapsskillnad, återgång av äktenskap, antagande av adoptivbarn eller adoptivförhållandes hävande, omyndighetsförklaring eller dess hävande eller i mål angående bodelning eller skadestånd med anledning av legal separation, äktenskapsskillnad eller återgång av äktenskap, om det inte är fråga om verkställighet av dom som *skall* gälla här i riket enligt 22 § förordningen (1931:429) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap, adoption eller förmynderskap,

Föreslagen lydelse

7 §²

Denna lag tillämpas inte om annat följer av de gemenskapsrättsakter och internationella instrument som omfattas av lagen (2006:74) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden, *av förordningen (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande*, eller av särskilda bestämmelser om erkännande och verkställighet av avgöranden och förlikningar på särskilda rättsområden.

1. dom eller förlikning i mål angående boskillnad, legal separation, äktenskapsskillnad, återgång av äktenskap, antagande av adoptivbarn eller adoptivförhållandes hävande, omyndighetsförklaring eller dess hävande eller i mål angående bodelning eller skadestånd med anledning av legal separation, äktenskapsskillnad eller återgång av äktenskap, om det inte är fråga om verkställighet av dom som *ska* gälla här i riket enligt 22 § förordningen (1931:429) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap, adoption eller förmynderskap,

¹ Lagen har enligt 1977:1000 trätt i kraft i förhållande till Danmark, Finland och Norge.

² Senaste lydelse 2006:78.

2. dom eller förlikning rörande vårdnad om eller rätt till umgänge med barn eller överlämnande av barn i annat fall, om det inte är fråga om verkställighet enligt 6 §,

3. dom eller förlikning rörande familjerättslig underhållsskyldighet,

4. dom eller förlikning rörande faderskapet till barn,

5. dom eller förlikning angående rätt på grund av arv eller testamente, efterlevande makes rätt, bostredning eller skifte med anledning av dödsfall eller ansvarighet för den dödes *gäld*, om inte den avlidne var medborgare i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige och hade hemvist i någon av dessa stater,

5. dom eller förlikning angående rätt på grund av arv eller testamente, efterlevande makes rätt, bostredning eller skifte med anledning av dödsfall eller ansvarighet för den dödes *skulder*, om inte den avlidne var medborgare i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige och hade hemvist i någon av dessa stater,

6. dom eller förlikning angående

a) gäldenärs försättande i konkurs,

b) inledande av förhandling om offentligt ackord utan konkurs,

c) andra frågor som beror av konkursdomares eller konkursdomstols prövning, eller

d) rättshandlings eller annan åtgärds ogiltighet eller återgång på grund av konkurs eller förhandling om offentligt ackord utan konkurs i något av de nordiska länderna, om det framgår av konkursbeslutet eller beslutet om offentlig ackordsförhandling att gäldenären inte hade hemvist i något av de nordiska länderna, eller

7. dom eller förlikning i mål som *skall* tas upp omedelbart av särskild domstol för handläggning av tvister rörande kollektivavtal.

7. dom eller förlikning i mål som *ska* tas upp omedelbart av särskild domstol för handläggning av tvister rörande kollektivavtal.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.

3 Förslag till lag om ändring i lagen (1983:368) om erkännande och verkställighet av österrikiska domar på privaträttens område

Bilaga 2

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1983:368) om erkännande och verkställighet av österrikiska domar på privaträttens område ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Denna lag är tillämplig på domar som har meddelats i Österrike i ämnen av privaträttslig beskaffenhet. Lagen tillämpas på domar i sådana ämnen, även om de har meddelats i ett straffrättsligt förfarande. Lagen tillämpas inte om annat följer av de gemenskapsrättsakter och internationella instrument som omfattas av lagen (2006:74) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.

1 §¹

Denna lag är tillämplig på domar som har meddelats i Österrike i ämnen av privaträttslig beskaffenhet. Lagen tillämpas på domar i sådana ämnen, även om de har meddelats i ett straffrättsligt förfarande. Lagen tillämpas inte om annat följer av de gemenskapsrättsakter och internationella instrument som omfattas av lagen (2006:74) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden, *eller av förordningen (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.

¹ Senaste lydelse 2006:79.

Förteckning över remissinstanser

Efter remiss har yttranden över departementspromemorian lämnats av Riksdagens ombudsmän, Svea hovrätt, Hovrätten för Övre Norrland, Stockholms tingsrätt, Falu tingsrätt, Jönköpings tingsrätt, Malmö tingsrätt, Halmstads tingsrätt, Sundsvalls tingsrätt, Justitiekanslern, Hyresnämnden i Stockholm, Domstolsverket, Kommerskollegium, Kronofogdemyndigheten, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet, Juridiska fakultetsstyrelsen vid Lunds universitet, Statens va-nämnd, Konsumentverket, Sveriges advokatsamfund, Svenskt Näringsliv, Föreningen Sveriges kronofogdar och Företagarförbundet.

Västsvenska Industri- och Handelskammaren har inte hörts av.